Fiction Ltd

Pe copertă: e Nuvolanevicata/Dreamstime.com Foto autoare: e Patricia Todoran www.*polirom.ro*

Editura POLIROM

Iaşi, B-dul Carol I nr. 4; P.O. BOX 266, 700506 Bucureşti, Splaiul Unirii nr. 6, bl. B3A, sc. 1, et. 1, sector 4, 040031, O.P. 53

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României:

ILIS, FLORINA

Pandemia veselă şi tristă / Florina Ilis.

— Iaşi: Polirom, 2020

ISBN: 978-973-46-8237-9

821.135.1

Printed in ROMANIA

Florina ILIS

Fiction Ltd

Pandemia veselă şi tristă

povestiri

POLIROM
2020

O urăsc!

Într-o zi de sâmbătă dimineaţa, directorul unei instituţii publice oarecare – n-am să-i spun numele din consideraţie, dar şi pentru a evita orice scandal – conducea grăbit o maşină neagră, impunătoare, pe o arteră principală care traversa de la est la vest oraşul. Din cauza restricţiilor cauzate de pandemie, străzile erau aproape pustii la acea oră, frumoase şi triste. În copacii care străjuiau bulevardul apăruseră cele dintâi semne ale primăverii, dar dimineaţa era încă răcoroasă. Maşina cu cisternă a firmei de salubritate înainta încet pe marginea drumului, în urma ei venind un bărbat în salopetă care mânuia cu pricepere trupul de şarpe uriaş al unui furtun de apă cu presiune. Bărbatul de la volanul maşinii negre, un bărbat bine, între două vârste, cu barba tunsă rotund, urmărea strada şi asculta distrat ştirile de la radio. Se îndrepta spre birou, fiindcă, după cum îi spusese nevestei când plecase de acasă, trebuia să ia din calculatorul de la serviciu nişte date pe care nu le avea pe laptop. Adevărul era că nu prea avea stare când venea weekendul şi nu era

pentru el pedeapsă mai mare decât să petreacă acasă mai mult de zece ore neîntrerupt. Nu mersese niciodată cu gândurile mai departe de constatarea aceasta pe care nu se sfia, oricum, s-o recunoască şi cu glas tare. La intersecţia de lângă benzinăria unde se oprea uneori să alimenteze, observă, ca în fiecare dimineaţă de când cu pandemia, obişnuitul echipaj de poliţie. Trecuse zilnic pe acolo, în drum spre serviciu, dar nu-l oprise niciodată nimeni. Acum, poate din lipsă de clienţi sau cine ştie din ce motiv, observă un poliţist subţirel, aparent tânăr, cum se desprinde de lângă maşina de poliţie şi se apropie de mijlocul drumului. Executând un balet simplu, dar elegant, îi făcu semn să tragă pe dreapta. Directorul se supuse încrezător. Semnaliză corect şi opri. Coborî geamul portierei şi se pregăti să arate documentele. Directorul nu purta mască de protecţie şi nici mănuşi.

— Bună dimineaţa! Sunt sergent-major Dumitrescu, vă rog să prezentaţi actele dumneavoastră. Unde vă duceţi?

— Bună dimineaţa! zise şoferul şi îi arătă poliţistului hârtia pe care i-o întocmise secretara, cu antetul instituţiei şi cu propria semnătură.

— Nu e corect documentul dumneavoastră! observă sergentul-major senin. Această hârtie vă dă dreptul să mergeţi la birou în zilele de lucru, de luni până vineri, dar azi e sâmbătă, când, după lege, toate instituţiile publice sunt închise!

— Poftim?! făcu directorul uluit. Adică cum vine asta? întrebă politicos. Eu sunt chiar directorul instituţiei! Pentru cineva cu o asemenea funcţie nu există zile de lucru! pufni el sigur pe sine. Eu muncesc tot timpul! Nu am program! Dacă e nevoie, merg şi sâmbătă, şi duminică la birou! în concediu… La mine nu există program fix de opt ore… Până acum mergeam la serviciu în fiecare sâmbătă. Chiar şi duminica, dacă a fost nevoie. Mă străduiesc să-mi fac datoria… spuse important, foindu-se în scaunul de piele al maşinii.

Vorbea în fraze scurte, întretăiate, fără cuvinte de prisos sau alte înflorituri. Ţinea ferm mâinile pe volan.

— Da! Vă înţeleg! zise poliţistul corect, politicos.

Nu i se vedeau prea bine ochii din cauza măştii şi a cozorocului de la chipiu, care îi venea pe frunte, aproape acoperind-o.

— Dar acum suntem în stare de urgenţă şi trebuie să ne supunem regulamentelor militare.

— Vă rog frumos! Mă duc să iau nişte documente de la birou. Nu mă întâlnesc cu nimeni! Am nevoie de ele ca să lucrez de acasă, în weekend.

— De ce nu le-aţi luat ieri? întrebă poliţistul.

— Păi… Ah, am uitat. Ieri am dat o seamă de situaţii la minister, mă rog!

Cu pandemia asta se cer o mulţime de lucruri. M-am luat cu treaba şi am uitat…

— Trebuie să vă amendez, îmi pare rău! spuse poliţistul cu o voce subţire, dar amabilă.

Se vede de departe că e foarte tânăr, nepriceput, îşi spuse directorul. O fi prima lui misiune pe teren. Uniforma îi venea impecabil. Strânsă bine pe trupul subţirel. Era, fără îndoială, încântat de sine şi de importanţa pe care şi-o dădea. Nu părea să fie însurat, un cocoşel tânăr. Aşa i se păru bărbatului de la volan. Ce să-i spună unuia ca el?

— Cum să mă amendaţi?! Nu se poate, domnule!

— Şi vă amintesc că pe timpul stării de urgenţă amenzile nu pot fi contestate în instanţă! mai zise poliţistul tinerel, cu glas încântător.

— Ce?! Amendă?! Dar eu respect legile statului! Sunt un om corect, responsabil! Nu am greşit cu nimic niciodată! Sunt maniac în privinţa legilor… Respect cu sfinţenie litera legii. Până şi angajaţii mă urăsc pentru asta. Orarul de muncă, fişa postului, obligaţiile de serviciu! Totul ca la carte! Cum să mă amendaţi fiindcă îmi fac datoria…?!

— Dar de ce trebuia să ieşiţi tocmai azi?! zise poliţistul cu oarecare regret în glas.

— Păi, trebuia! Cum să spun?!

— Chiar trebuia…? întrebă poliţistul, cu ceva şăgalnic în glas.

Apoi făcu stânga împrejur şi se îndreptă cu documentele directorului înspre maşina poliţiei cu girofarul în funcţiune. În spatele maşinii de poliţie descoperi în oglinda retrovizoare şi o dubă a jandarmeriei, dinspre care însă nu se observa nicio mişcare. Poate că băieţii îşi beau cafeaua în benzinărie, îşi spuse. Chiar, de ce trebuia să ies tocmai azi? se întrebă încruntându-se uşor. Acel *chiar trebuia* al poliţistului, spus fără nicio intenţie, răsuci ceva lăuntric. Ca un mic mecanism care fusese acţionat din nebăgare de seamă. Ceea ce avea de luat din calculatorul de la birou nu era important. Putea să aştepte şi până luni. De ce se sculase din pat, de lângă nevastă-sa, făcuse un duş rapid, îşi aranjase barba, se îmbrăcase sport, dar elegant şi, după ce băuse o cafea şi-i spusese nevestei din prag că merge până la birou, se urcase în maşină? Ca să vină să ia o amendă de la încuiaţii ăştia?! Ce tâmpenie! Pe cine să sune? Pe cine cunoaşte, oare, în poliţie?! Ia să se gândească! Dar n-avu timp…

— Bună ziua! se apropie de maşina lui un alt poliţist.

După mersul sigur, statură şi comportament, acesta era fără îndoială şeful băiatului. Purta mască de protecţie, mănuşi negre. Poliţistul se prezentă regulamentar, spunându-şi gradul şi numele. Rostise fiecare silabă fără să înghită niciun sunet.

— Bună ziua! vorbi iute directorul. O să-mi spuneţi şi dumneavoastră că nu trebuia să ies din casă! Da, nu trebuia! E adevărat! Dar ce să fac?!

— Trebuie să respectăm regulamentul, domnule! spuse blând şi ferm poliţistul.

— Ştiu! acceptă directorul, încurajat de vocea poliţistului mai vârstnic. Ştiu! Şi respect legile! Doamne, nimeni nu le respectă mai bine ca mine! Dar trebuie să mă înţelegeţi! N-o mai suport!

N-o mai suport şi pace! Asta e! Trebuia să ies! Ce să-i

faci?! N-o mai suport!

— Pe cine, domnule?!

— Pe nevastă-mea! O urăsc pur şi simplu! Mă trezesc dimineaţa şi primul gând e să plec de acasă! Unde? La serviciu! Unde alt undeva?! Nu mi se năzare, dar ăsta e adevărul. Nu ştiu de când, mai exact. De doi ani, poate, de când am devenit director! Cheltuie cu nepăsare! Şi eu trebuie să muncesc! Şi sâmbăta, şi duminica! Ca un prost!

Poliţistul încremeni, fiindcă nu se aşteptase la una ca asta. Maşina neagră, scumpă, funcţia bărbatului îl pregătiseră oarecum pentru ce avea să urmeze. Era obişnuit cu cei care făceau caz de statutul social ca să scape de amenzi şi de sancţiuni. De la vorbele spuse de sus, pe un ton politicos şi până la ameninţări grave şi cuvinte grele, era obişnuit cu toată gama de argumente ale celor care se credeau mai deştepţi şi mai norocoşi ca alţii. Dar aşa ceva… Ce să-i spună omului?! însă îl ungeau pe suflet cuvintele bărbatului. Le înţelegea perfect! Fiindcă şi el avea o nevastă acasă. Dacă n-ar fi fost pandemia asta, i-ar fi strâns mâna acestui bărbat din maşină. Ca unui frate bun, care îţi spune necazurile…

— Viaţa alături de ea e un iad! continuă directorul, care, odată pornit, nu mai putea opri iureşul întretăiat al vorbelor sale.

Îşi tot spunea să se oprească. Că nu se face să-i spui poliţistului că nu-ţi mai iubeşti nevasta. Că nu-i treaba lui. Că nu-i preot. Dar cui să le spună? Nu putea să le spună nimănui! Nici măcar lui însuşi nu şi le spusese vreodată cu atâta sinceritate.

— Nu mai pot sta acasă! în timpul săptămânii, zilele trec cu treburi la serviciu, dar în weekend e iadul, domnule! zicea privind înainte prin parbriz. Ea nu zice nimic către mine. Eu nu zic nimic. Nu ne certăm! N-avem motiv. E mai rău decât dacă ne-am certa. Mai bine ne-am bate, să zbierăm unul la altul, dar nimic. Politicoşi! De la distanţă părem cea mai fericită familie. Ne-am căsătorit din dragoste, să ştii! Am fost colegi de facultate! Era cea

mai frumoasă studentă. Am curtat-o până m-am istovit, fiindcă avea mulţi admiratori… Dar sunt perseverent de felul meu. Răbdător şi perseverent în toate. N-a scăpat de mine şi ne-am luat. Am fost fericiţi, zic eu… Avem împreună şi o fată. Elevă într-a douăsprezecea. O fată frumoasă şi deşteaptă. Avem casă mare, lângă oraş, pe o stradă liniştită, cu terasă care dă spre pădure. Nu ne lipseşte nimic! Dar o urăsc! Şi nu vreau acum să mă întorc acasă, s-o văd cum se uită la mine de sus. Are aşa o căutătură de sus, ca şi cum mi-ar da de înţeles că ştie tot ce gândesc. De parcă şi-ar bate joc de mine! Mă verifică cât rezist… Să nu zic ceva. Se crede deşteaptă. E deşteaptă! Urăsc femeile deştepte, domnule! Şi să vedeţi cu ce voce mieroasă, prefăcută mă cheamă la masă… E corectă, bună, săritoare! Nimic de zis! Toţi mă fericesc cu aşa nevastă, dar eu?! Eu sufăr ca un câine! Nu mai pot, domnule, să rabd! Când mă gândesc că trebuie acum să fac cale întoarsă, mă apucă groaza! Ce să fac până la prânz? Atât mi-a mai rămas, să merg la serviciu, să intru în birou şi să mă întind liniştit în fotoliu. Am două fotolii şi o canapea în birou, acolo îmi primesc angajaţii.

Să nu mă tulbure nimeni. Să nu mai am nici asta?! zise pe un ton dramatic şi trist, apoi se opri.

— Vă înţeleg! zise poliţistul. Îmi pare rău!

Înălţă din sprâncene şi spuse cu glas tărăgănat, ardelenesc:

— Poftiţi actele! Mergeţi sănătos!

Poliţistul salută şi făcu stânga împrejur. Venise fălos la maşină, cu spatele drept, umerii sus. Dar acum părea gârbovit. Încărcat de ani. Îi făcu impresia că abia se ţâra. Directorul porni maşina şi demară. Din neatenţie şi tulburare era să dea peste o maşină în intersecţie. N-o observase, dar izbuti să frâneze la timp. Celălalt şofer îi făcu un semn nepoliticos cu mâna.

Uf! Ce-a fost asta? se întrebă după ce trecu cu bine de intersecţie. Pentru ce i-am spus acelui om toate astea?!

Tainele vieţii mele de familie! Sunt, oare, adevărate?

Sau am fost un laş, un nemernic şi am vrut să scap de amendă? Hmm.

Când acţionă telecomanda ca să deschidă bariera la intrarea în instituţie, i se păru că nu se mai simte atât de confortabil şi fericit ca altădată. Din ghereta lui, portarul îl salută ceremonios.

A doua zi, fiind duminică, născoci altceva ca să iasă din casă. Luă câinele, îl puse în maşină şi-l scoase la plimbare. Trecu din nou prin intersecţia cu pricina. I se păru că cei doi poliţişti care stăteau şi acum la datorie îl recunoscură şi-l lăsară să treacă. Fu mulţumit. În timpul săptămânii, lucrurile decurseseră ca până atunci. Adică nu-l mai oprise nimeni. Într-una din zile, când trecu din nou prin intersecţie, observă la un moment dat că poliţistul cel mai vârstnic îi făcu un semn de recunoaştere. I se păru că-l salutase. Asta îl enervă. Ce dracu'! îşi spuse. Suntem fraţi acum?! Dacă i-am făcut o mărturisire! Se crede egalul meu!? Trecură două săptămâni. Nu făcu nimic între timp şi nici n-o puse pe secretară să-i ticluiască o altă hârtie cu care să se deplaseze în deplină legalitate. Şi ieşi din nou din casă, duminică, la prima oră. Tot ca să meargă la serviciu. Copacii frumos tunşi de pe marginea bulevardului înfrunziseră între timp, iar iarba care străjuia trotuarul sclipea din loc în loc, ca şi cum ar fi fost stropită de rouă. După urmele de apă de pe marginea drumului, se vedea că maşina firmei de salubritate îşi făcuse datoria. Coborî geamul maşinii ca să pătrundă până la el aerul proaspăt al dimineţii. Liniştea măreaţă a acelei duminici nu era tulburată decât de trilurile păsărelelor care, în mod ciudat, de când începuseră restricţiile de circulaţie, se auzeau mai puternic ca niciodată. Şi, de departe, ca un vuiet deznădăjduit, răzbăteau sirenele ambulanţelor. Unul sau doi alergători matinali îşi făceau exerciţiile pe trotuar. Ar fi putut să pară o duminică obişnuită, dacă n-ar fi fost măştile de protecţie de pe chipul alergătorilor, sirenele ambulanţelor şi ceva în aer, nedesluşit. Ca o durere surdă, dar persistentă. La buletinul de ştiri de la radio se anunţa

trista statistică a zilei. La intersecţie fu văzut şi oprit. îl recunoscu după mers pe poliţistul cel tinerel.

— Bună ziua! Sunt sergent-major Dumitrescu! Actele la control, vă rog!

— Bună ziua! Poftiţi!... Vă rog frumos, este şeful dumneavoastră de serviciu?

Fiindcă aş vrea să vorbesc cu dânsul. Se poate? Ceva personal...

Tânărul poliţist se uită lung peste mască, avu o tresărire în ochi, ca atunci când ţi se pare că recunoşti pe cineva, dar nu zise nimic. Făcu doar stânga împrejur. Şi nu trecu mult timp până apăru poliţistul mai vârstnic.

— Bună ziua! Cu ce vă pot fi de folos? Ah, dumneavoastră sunteţi, domnule director! zise acesta cu un glas amical, pe care-l folosesc bărbaţii când barierele sociale îi despart, dar îi apropie totuşi fie o pasiune comună, ca fotbalul, de exemplu, fie un mic secret, despre femei, de cele mai multe ori. Ce bine că vă văd! Aş vrea să vă mulţumesc!

— Pentru ce? făcu uimit bărbatul din maşină, clipind neîncrezător spre poliţist.

— Nu ştiu cum se face... N-aş putea să vă lămuresc, dar vorbele dumneavoastră de data trecută m-au făcut să mă gândesc! Da, gândim şi noi, poliţiştii, să ştiţi! se scuză cu o voce prietenoasă.

— La ce?

— La faptul că nici eu nu-mi doream să stau acasă...

Se opri o clipă, căutând să vadă dacă bărbatul din maşină îşi dă seama despre ce vorbeşte. Apoi, încurajat de zâmbetul lui, continuă încrezător, chiar vesel.

— Aţi vorbit parcă în numele meu! Am înţeles adevărul şi că, în ciuda efortului, nici eu nu mă împăcam cu nevasta! Mereu îmi doream să ies pe teren. Să fac ore suplimentare. Am înţeles că viaţa trece şi ne chinuim unul pe altul. Inutil. Şi am decis să divorţăm. Şi să vedeţi culmea ironiei! Era şi nevastă-mea de acord cu asta, doar că nu ştia cum să mi-o spună. Ca să nu mă supere,

chipurile. Vă mulţumesc! V-aş strânge mâna, dar nu se poate! Vă invit la o bere după ce trece treaba asta cu pandemia…

Invitaţia o rosti cu jumătate de gură, moale, fiindcă, sesizând încremenirea de oficial de pe chipul bărbatului, nu mai ştiu dacă se cuvine…

— Şi dumneavoastră, ce mai faceţi? Mergeţi la serviciu?

— Da! mormăi directorul uluit şi se foi neliniştit în scaunul de piele al maşinii.

— Ei, vă doresc numai bine! Şi sănătate! spuse poliţistul pe un ton profesional.

Îi înmână ceremonios actele. Salută regulamentar cu mâna la chipiu, îşi înclină uşor capul şi se întoarse pe călcâie, îndreptându-se spre maşina poliţiei cu girofarul clipind. Mergea drept, milităros. Uşor, ca o pasăre.

O iubesc!

Marius îşi aducea bine aminte cum în seara aceea de vineri aruncase o ultimă privire biroului înainte de a pleca acasă. Fusese ultima zi de muncă la birou, deoarece, la începutul săptămânii următoare, din cauza stării de urgenţă, toţii angajaţii firmei aveau să-şi continue activitatea de acasă. Îşi privise biroul întrebându-se ce ar trebui să mai ia cu el, ceva de care să aibă nevoie în perioada care urma. Contemplase totul atent, dar nu găsi nimic interesant şi nici necesar. *Post-it*-*vri* colorate, împrăştiate pe birou, micul glob pământesc, cutia cu creioane şi pixuri, agrafe, capul de ghips al lui Goethe (primit cadou de la nişte colegi care fuseseră la Frankfurt), un cactus despre care nu putea spune dacă mai trăieşte sau nu, fiindcă arăta la fel ca atunci când îl primise, o agendă de birou şi alte fleacuri. Privirea îi căzuse şi asupra fotografiei (*selfie*) pe care şi-o făcuse la concertul lui Passenger din München şi pe care scrisese data cu un marker: 15.08.2018. Fotografia fusese prinsă în pioneză pe peretele de rigips care despărţea biroul său de cel din faţă. Întinse mâna şi luă fotografia, apoi, mulţumit, îşi aruncă

rucsacul pe umăr şi ieşi din birou.

La uşă se alăturase celorlalţi colegi şi părăsi împreună cu ei clădirea de birouri. Pe trotuarul din faţă îşi luară la revedere, zgomotoşi şi înduioşaţi întru câtva de despărţirea lungă, dar şi de situaţia cu noul virus, deşi nu existau între ei cine ştie ce legături de prietenie. Nu-şi exprimau înduioşarea în cuvinte, fiindcă, de felul lor, vorbeau puţin, ci în multe gesturi, clipiri din ochi şi zâmbete fără rost. Îşi strânseseră mâinile şi, în sfârşit, se despărţiseră, promiţându-şi să comunice pe net şi altele. În staţia de autobuz, Marius rămăsese doar cu o colegă cu care, când se întâmpla să iasă deodată de la serviciu, călătorea câteva staţii. Nu-şi amintea câte. Nu era o fată foarte vorbăreaţă şi nici genul care să iasă în evidenţă. Era drăguţă, amabilă, dar indiferentă, de felul fetelor care visează mult şi citesc tot ce le cade în mână, fără deosebire. Se îmbrăca neglijent, însă nu din lipsă de bun-gust, ci fiindcă nu punea preţ pe asta, iar această nepăsare îi dădea un farmec aparte. Când avea să se gândească mai târziu la ea, nu şi-o amintea altfel decât în cămăşi colorate, din aceeaşi croială, şi, veşnic, în blugi. Toamna sau iarna îşi mai amintea că îmbrăca peste cămăşi pulovere, de regulă largi. Avea un păr frumos, lung, pe care Marius o suspectase că nu şi-l pieptăna aproape niciodată, dar îi cădea atât de bine, încadrându-i chipul luminos, încât părea că abia ieşise de la un stilist. Nu-şi amintea însă vocea ei şi acest lucru îl îngrijoră oarecum când fata coborî undeva, la o staţie şi-şi dădu seama că nu o va mai vedea pentru câtva timp. *Only know you Iove her when you let her go*, îi trecu prin minte fugitiv versul din piesa *Let Her Go* de Passenger. Să o iubească fără să ştie? se întrebase atunci intrigat. Schimbaseră totuşi câteva cuvinte în autobuz. Despre nişte aplicaţii pe telefon. îl rugase să-i trimită *link-ul* unui site de jocuri. Mai discutaseră despre noul virus. El făcuse un joc de cuvinte cu virusul COVID-19 şi nu mai ştiu ce viruşi de computer. Râseseră. Vorbiseră cu nostalgie şi despre colegi. Invocaseră conversaţiile

tâmpite din pauzele de ţigară şi graba cu care se aruncau în pauzele de masă pe eternele *salad box-un* pe care scria numele fiecăruia. Fuseseră de acord că o să le lipsească toate astea. Şi cafeaua bună şi fierbinte de la automat. Se despărţiseră în grabă, fiindcă ea realizase târziu că trebuia să coboare. Abia reuşise să se strecoare pe uşă înainte să se închidă automat. Şi atunci a simţit prima oară junghiul la inimă. O iubesc, oare? s-a întrebat neliniştit.

Marius terminase Facultatea de Litere şi dorise să devină scriitor sau, mă rog, cineva care să scrie: versuri, teatru, romane, articole în presa literară, orice.

A făcut un masterat cu titlu promiţător, la o altă facultate, dar care, în lipsa relaţiilor sociale, nu-l putea ajuta cu nimic în viaţă. După toate astea s-a trezit la douăzeci şi patru de ani că nu ştia încotro s-o apuce. Nu găsea niciun motiv să revină în orăşelul în care se născuse. N-a stat mult pe gânduri şi, sfătuit de un prieten care lucra la o firmă de IT, a făcut nişte cursuri de programare şi s-a angajat rapid. În cei cinci ani de când lucra numai pe calculator, progresase mult, iar acum i se părea că *job*-ul de programator îi aducea şi unele satisfacţii. Cât despre cele financiare, era convins că leafa unui profesor de română sau a unui *scriitor* oarecare nu i-ar fi putut aduce niciodată satisfacţiile pe care i le aducea salariul de programator. Chiar dacă îşi spusese la început că va fi doar o slujbă temporară, până se va pune pe picioare, se împăcase deja cu ideea că asta va face de acum înainte. Era mulţumit de salariu, fiindcă îşi putea permite o chirie într-un apartament din oraş pe care-l împărţea cu un băiat, dar şi să comande zilnic mâncare, ceea ce-l scutea de grija gătitului. Se putea gândi să-şi cumpere, în viitor, un apartament şi, eventual, să-şi întemeieze o familie, ca toţi ceilalţi colegi din firmă. Era încrezător, dar parcă îi lipsise mereu ceva. Nu fusese niciodată îndrăgostit! Devenise fan al lui Passenger fiindcă descoperise că era născut în aceeaşi zi cu cântăreţul britanic, dar şi fiindcă, atunci când ascultase prima oară piesa *Let Her Go*, îl intrigaseră teribil

versurile. *Ştii că o iubeşti doar atunci când o laşi să plece, afli că îţi lipseşte soarele numai când începe să ningă, realizezi că nu-ţi place să călătoreşti abia când porneşti la drum*, spunea refrenul. Decalajul ăsta între simţăminte şi conştientizarea trăirii unei emoţii abia după epuizarea ei îi dăduse de gândit, fiindcă recunoştea în toate propria lui încetineală şi neîndemânare. Nu fusese niciodată îndrăgostit. Nu suspinase sub lună, aşteptând pe alei singuratice sau în cafeneaua preferată. Nu scrisese mesaje de dragoste şi nu cumpărase flori niciunei femei, în afara profesoarelor de la şcoala generală sau de la liceu. Şi nu ţinuse niciodată de mână o fată. Nu era firesc! îşi dăduse seama apoi că nu cunoştea prea multe fete. Cele câteva cu care lucra la birou se căsătoriseră cu băieţi din firmă. Făcuseră nunţi spectaculoase, cu care se lăudaseră atât înainte de nuntă, cât şi multă vreme după aceea, postând peste tot pozele şi filmările aeriene. Singura colegă nemăritată era cea de la care îşi luase un rămas-bun grăbit în seara de vineri, 13 martie.

Dacă n-ar fi fost povestea asta cu virusul, cu starea de urgenţă şi munca de acasă, e posibil ca nimic să nu se fi întâmplat în acea seară. Adică, la fel ca până atunci, când mai călătoriseră împreună, să se despartă grăbiţi, nepăsători, obosiţi şi dornici fiecare să ajungă cât mai repede acasă. O iubesc! îşi spusese după ce uşile se închiseseră automat în spatele fetei, iar autobuzul îi păruse, dintr-odată, întunecat şi mohorât. Simţământului de stinghereală şi de nerăbdare ca fata să coboare cât mai repede şi să nu fie nevoit să mai facă conversaţie îi luase locul o emoţie puternică, o duioşie şi, mai ales, o mare tristeţe la gândul că nu avea s-o mai vadă cine ştie cât timp, dacă se va prelungi starea de urgenţă. Toate astea şi le amintea acum foarte bine. Se întrebase cu groază ce i se întâmplase. Apoi, toate căpătaseră în mintea lui alte proporţii. Fata, care înainte i se păruse doar drăguţă, îi apăru dintr-odată înzestrată cu o frumuseţe nemaipomenită. Părul îi era mai mătăsos decât putuse

concepe vreodată vreun scriitor descriind cele mai frumoase eroine din romane. Iar ochii adânci, visători căpătaseră reflexe de pietre preţioase şi sclipiri de stele, îşi aminti toate poeziile de dragoste pe care le învăţase la facultate şi care nu-i spuseseră nimic, dar care, iată! dintr-odată, dobândiseră nişte înţelesuri fundamentale. Era îndrăgostit, oare?! Bluzele ei colorate deveniseră în imaginaţia lui expresia rafinamentului şi a eleganţei absolute, iar lipsa fardurilor nu făcea decât să dezvăluie frumuseţea naturală a fetei. Se necăjise că nu-şi amintea vocea ei, dar asta nu-l împiedicase să viseze şi să-i atribuie suavităţi muzicale nemaipomenite. Starea de emoţie se amplificase când ajunsese acasă şi, pentru prima oară, apartamentul drăguţ în care locuia cu chirie i se păru mic, modest şi neîncăpător. Înainte de a adormi, mai visase mesele frumos aranjate de nuntă, după cum văzuse în pozele colegilor, buchete de flori colorate şi asortate cu feţele de masă şi cu şerveţelele savant îndoite, pahare frumos rânduite după o etichetă riguroasă şi greu de descifrat de către profani. Când colegii lui vorbiseră despre pregătirile de nuntă şi, apoi, despre nunţile lor, Marius se simţise mereu ca un străin acceptat din bunăvoinţă la practicarea unui cult secret ale cărui criterii de selectare i se păruseră întotdeauna greu, dacă nu imposibil de îndeplinit. Şi iată! în acea seară i se păruse că nimic nu era totuşi pierdut şi că ziua în care ar putea să se fălească, la rândul lui, cu pozele de album ale nunţii sale nu erau departe. Visă şi a doua zi. Apoi, la fel, duminică, după ce se îmbătase iar cu reverii nenumărate, adăugând noi detalii şi elemente surprinzătoare visului. De luni, *reveni* la muncă, începând activitatea de acasă. Se cufundă în algoritmi şi alte operaţii dificile. Se strădui să rezolve nişte aplicaţii mai complicate. Pe scurt, făcuse tot ce trebuia ca să dovedească şefilor că muncea şi de acasă la fel de bine, poate chiar mai eficient decât de la birou. Treaba mergea foarte bine şi nu diferea prea mult de ceea ce făcea la firmă. În fiecare seară trimitea raportul zilei,

apoi se tolănea pe canapeaua de la IKEA, singura piesă de mobilier pe care-o cumpărase, mândrindu-se cu asta, şi se uita la filme. Dar, înainte de culcare, se gândea seară de seară la fată. S-au împăcat şi s-au despărţit de nu ştiu câte ori în cele două luni de izolare. Îşi închipuise o mulţime de gesturi frumoase pe care le-ar fi putut face ca s-o impresioneze, într-o zi de duminică se străduise să-i scrie chiar şi un poem de dragoste. O zi întreagă se chinuise cu poemul, dar, când să i-l trimită, renunţase brusc. Nu i se mai păruse atât de emoţionant ca atunci când îl scrisese. A înţeles atunci că a scrie poezie de dragoste e cel mai greu lucru cu putinţă. Urmărise pe reţelele de socializare tot ce postase ea. De obicei posta puţin, în general făcea *zbare* la diverse *link-uh*. Căuta în acele *link-uri*, pe care le accesa cu religiozitate, înţelesuri despre pasiunile ei, încercând să desluşească, în spatele imaginilor sau cuvintelor altora, interesele fetei. Dădea *like-uri* la postări cu cai. Îi plăceau caii aşadar! Făcea *zbare* la evenimente virtuale, cum ar fi expoziţii de artă graffiti. Nu ştia nimic despre cai, iar arta graffiti pur şi simplu n-o înţelegea, dar toate astea i se părură înduioşătoare, nemaipomenit de frumoase, unice. Ba mai mult, cuvântul *graffiti* îl strecurase şi în poemul pe care încercase să-l scrie. Se înfuriase pe sine de mai multe ori, blestemându-şi neştiinţa şi incapacitatea de a spune ce trăia. De mai multe ori îşi propusese să-i trimită mesaje şi să-i mărturisească toată emoţia inimii, dar ceva nelămurit îl împiedica. Nu era atât timiditatea, cât gândul la ce ar crede ea despre toate astea. Adică ar fi fost firesc să fie neîncrezătoare şi uluită. Lucrau în acelaşi birou de vreo trei ani, cine mai ştie exact de când, se văzuseră aproape zilnic şi nu se întâmplase nimic. Iar acum, dintr-odată, să se trezească cu mesaje arzătoare de dragoste… O, nu putea fi de conceput! îşi spunea, punându-se în situaţia fetei.

Timpul de izolare trecu greu, dar îşi puse mari speranţe în revenirea la muncă. Suferi îngrozitor când preşedintele ţării prelungi starea de urgenţă. Se enervă

de-a binelea când află că ar fi posibil ca nu toţi angajaţii firmei să reînceapă în acelaşi timp munca. Se va face un program eşalonat, anunţat de patron. Ca să fie sigur că se vor respecta cu stricteţe noile reguli şi normele de distanţare socială. Se emoţionă când o văzu pentru câteva secunde la una dintre şedinţele virtuale şi se posomorî când află că optase şi ea pentru propunerea de a continua activitatea de acasă. Apoi, gândul înfiorător, dureros şi de neimaginat că ea ar putea avea pe altcineva îl chinui mai multe zile, aducându-l într-o stare înfiorătoare de tristeţe şi chiar deprimare. Rămăsese singur în apartament, fiindcă colegul lui se retrăsese la cabana părinţilor de la ţară. Lucra de acolo şi-i trimitea poze cu răsăritul şi apusul soarelui dincolo de crestele îndepărtate ale munţilor, îmbiindu-l să i se alăture. Nu plecase din oraş în timpul stării de urgenţă, iar zilele se scurseseră aproape identic. Ieşise de câteva ori la magazinul de la parterul blocului ca să-şi cumpere cele necesare. Pierduse şirul zilelor care se succedaseră invariabil, dar îşi îndeplinise cu conştiinciozitate toate activităţile de serviciu.

Veni însă şi ziua mult aşteptată a reîntoarcerii la firmă. Cu o zi înainte fusese ziua lui. Fusese felicitat de toţi colegii, cu care petrecuse câteva minute amuzându-se on-line de filmuleţul pe care i-l pregătiseră de ziua lui. Era un filmuleţ compus din mesajele rostite de fiecare din izolare. îl urmărise în reluare întreaga zi. Inima îi bătea cu putere când apărea şi ea în clip. Le promisese tuturor o petrecere după redeschiderea teraselor. Aşteptase cu nerăbdare prima zi de muncă fiindcă, din prima grupă de angajaţi care mergeau la birou, făcea parte şi ea.

Se trezise devreme ca să-şi aranjeze barba, dar se descurcă bine, fiindcă exersase mult în perioada de izolare, vizionând pe YouTube filmuleţele unor bărbieri cunoscuţi. Se îmbrăcă atent şi el, care era veşnic în întârziere şi lent dimineaţa, ajunse primul la birou. Veniră apoi şi ceilalţi. Dar, din cauza restricţiilor impuse de situaţia creată de noul virus, fiecare era atent la păstrarea distanţelor. Se

salutară de la depărtare. Birourile nu fuseseră distanţate, dar, întocmindu-se două grupe de lucru, jumătate dintre colegi lipseau, de aceea se păstrase între angajaţi câte un loc liber. Toată lumea purta mască şi mănuşi. Ea îşi prinsese părul la spate, având gura şi nasul acoperite de o mască colorată. I se păru că desluşește pe mască o imagine de graffiti. Şi, contrar aşteptărilor sale, totul se petrecu ca de obicei. Se aşezase fiecare la biroul lui. Şi se cufundară în munca zilnică, obişnuită, deoarece ştiau cu toţii ce au de făcut. Nedumerit, căută să trezească în inima lui simţămintele pe care le trăise în cele două luni de izolare. Dar totul fu în zadar! îi trecu prin minte toată gama de stări trăite în acea perioadă, dar, cu toate că se înduioşa, acele stări nu-l mai tulburau. E, oare, cu putinţă să iubeşti cu atâta înflăcărare şi, dintr-odată, să nu mai simţi nimic?! Ca şi cum ai da din neatenţie un *delete* şi ar dispărea tot algoritmul unui program pe care rulezi filmele preferate?! Ce o fi asta? se mai întrebă. O iubesc? Sau nu? Făptura ei care i se păruse atât de drăgălaşă în imaginaţie, cămăşile pe care i le iubise în absenţă, părul nepieptănat, lipsa fardurilor, toate aceste lucruri care dobândiseră în închipuire sensuri sublime, de-o rară şi neasemuită frumuseţe, unde dispăruseră? Când se salutară de dimineaţă, i se păru mai scundă decât şi-o amintea, o fată obişnuită, nici mai frumoasă, nici mai urâtă ca altele. Constată cu surprindere că era mai puţin strălucitoare, iar masca cu desenul graffiti i se păru neinspirată, oribilă. Când realiză toate astea, se simţi brusc uşurat, dar şi tulburat. Uşurat că scăpase de-o nenorocire mare. Cine ştie încotro l-ar fi dus toate stările neliniştitoare şi junghiurile la inimă! I se părea că scăpase la limită de un virus îngrozitor, pe care-l anihilase în ultima secundă cu un program elaborat sub presiunea că întreg sistemul de operare i s-ar fi dus naibii, dacă n-ar fi acţionat rapid. Acum putea respira din nou mulţumit. Dar şi tulburat, fiindcă toate visurile la care năzuise, aranjamentele florale, feţele de masă în culori vii, tortul etajat al miresei, dansul

mirilor şi pozele de la nuntă i se păreau că se depărtaseră din nou de el, pentru totdeauna! în aceste stări tulburi îşi petrecu prima zi de muncă de la birou.

Sentimentul de stânjeneală din pauzele de ţigară era ceva nou pentru toată lumea şi fiecare se străduia să pară cât mai natural. Erau tineri şi le era mai uşor, dar gândul că virusul teribil se putea infiltra uşor oriunde era mereu prezent, ca un cui otrăvit în mintea tuturor.

Îşi pusese însă mari speranţe de clarificare a stării de confuzie în care se găsea în timpul călătoriei de întoarcere cu autobuzul, dar fusese atât de buimăcit de ziua aceea, încât nu reuşi să adauge nimic în plus. Vorbiră despre lucruri întâmplătoare, banale. Era, de altfel, şi destul de incomod să faci mărturisiri de dragoste cu masca aceea groaznică pe faţă.

Când a ajuns acasă, s-a învârtit neliniştit prin apartament. Nu ştia ce să creadă. A deschis televizorul şi, invariabil, pe toate canalele se dădeau numai filme de dragoste. Dar el nu mai simţea nimic! Nici încântare, nici bucurie. Ce-l împiedica, oare, să-şi trăiască viaţa?! O va lua a doua zi de la capăt? Cu trezitul de dimineaţă, aranjarea bărbii, munca de la birou, pauzele de ţigară, meniul fix al comenzilor de mâncare… într-un târziu şi-a scos telefonul şi l-a sunat pe prietenul lui care rămăsese la cabană.

— Ascultă, l-a întrebat direct, cum e posibil să-ţi placă o fată atât de mult când n-o vezi, iar când dai cu ochii de ea să nu mai simţi nimic? De parcă ai fi împietrit… Crezi că se poate aşa ceva?

— Nu e posibil! i-a răspuns prietenul lui. Ori o iubeşti, ori n-o iubeşti! Dacă nu mai simţi nimic când o vezi înseamnă că n-o iubeşti! Clar!

— Da, ai dreptate! E clar! a zis şi a închis.

Dar, după ce a închis, l-a năpădit din nou înduioşarea. Şi dragostea. Fata a devenit din nou frumoasă. Şi strălucitoare. Actorii din filmul la care se uita amuţiseră, ascultând, parcă, gândurile lui minunate şi pătimaşe. O iubesc! şi-a spus. Şi şi-a petrecut seara ameţindu-se din

nou cu poezia iubirii. Mâine, mâine... a şoptit şi a adormit purtat de vise...

Corona în avionul care făcea cursa dintre Bucureşti şi Cluj călătorea Dora, care se întorcea acasă după un an petrecut departe, în Japonia, cu o bursă de studii. Fusese norocoasă, deoarece prinsese probabil ultimul zbor către Europa. Din cauza noului virus se anulaseră aproape toate zborurile comerciale. Lângă ea, pe locul de la culoar, şedea un bărbat care venea din Grecia şi care, aflând că studenta se întorcea din Japonia, începu să-i pună întrebări, curios. Întrebări legate în special despre noul coronavirus. Dora aflase destul de puţine lucruri despre situaţia din Japonia, iar despre ce se întâmpla în ţară şi în Europa, nimic mai mult decât îi spuseseră părinţii, adică ceva foarte vag. Abia la Bucureşti, în aeroport, realizase că se întorcea într-o ţară în care se declarase stare de urgenţă, dar nu-şi închipuia că lucrurile erau atât de grave. La cei douăzeci de ani pe care-i avea, când n-ai gustat încă din *paharul vieţii*, cum se spune, viaţa, bolile sau moartea reprezentau încă nişte idei care se răsfrângeau asupra ei de departe, din paginile bine scrise ale romanelor, tulburând-o uneori, dar fără s-o atingă. Profitând de neştiinţa fetei, vecinul de scaun îi povesti, pe tot parcursul zborului până la Cluj, despre situaţia groaznică din Italia, unde virusul curmase atâtea mii de vieţi omeneşti. Recunoscu cu voce scăzută că trăia în Italia, dar o asigură că nu venea din zona cu probleme, fiindcă locuia în sudul ţării, şi că în ultimele două săptămâni se perindase prin Grecia, la sora lui, care se stabilise acolo de mai mulţi ani. Bărbatul, care era de loc din Bistriţa, avea de rezolvat în ţară probleme urgente, legate de o moştenire după moartea părinţilor, altfel n-ar fi venit *acasă*, în România, în vremurile astea groaznice de pandemie. Nu ştia însă dacă se va putea întoarce *acasă*, în Italia.

Pe Dora o cam durea capul după o călătorie atât de lungă, aflându-se pe drum de mai bine de douăzeci de ore, şi era obosită, dar îl asculta pe bărbat cu zâmbetul pe

buze, politicoasă. După un an petrecut în Japonia, totul i se părea dintr-odată foarte nou, aproape neobişnuit. Din cauza rezervei excesive şi a politeţii japonezilor, uitase că printre însuşirile minunate ale poporului nostru se numărau curiozitatea şi dorinţa de comunicare, căreia, elegant, putea să-i spună amabilitate sau, mai puţin elegant, gândi fata, lipsă de respect şi indiscreţie – pentru că nu-i veni altceva în minte. Şi, brusc, din acest punct de vedere, i se făcu dor de Japonia. Bărbatul îi mai povesti despre bătrânii care mureau în spitalele din Italia, despre faptul că în nordul ţării toate magazinele se închiseseră şi că oamenii erau obligaţi să stea în case, izolaţi. Că nu puteau ieşi decât cu declaraţie pe propria răspundere şi numai pentru cumpărături de strictă necesitate. Îi mai spuse că în sudul ţării, unde locuia el, în unele zone din Sicilia, controlul îl preluase mafia, fiindcă acolo mai funcţionau încă legile clanurilor, imposibil de înlăturat, în ceea ce-l privea, îi mergea binişor, avea o firmă de construcţii din care făceau parte mulţi români, dar se lăudă că îşi câştigase o bună reputaţie printre italieni, pe care, de altfel, nu se sfii să-i critice teribil. Afirmă că sunt mai răi ca românii. Că sunt gălăgioşi, mincinoşi şi neserioşi. Şi naiba ştie câte i-a mai zis, deoarece fata îşi cam pierdu răbdarea şi, chiar dacă i-a dat de înţeles că nu-l asculta, uitându-se pe geam, n-a putut să-l facă să tacă. Ca s-o antreneze în discuţie, bărbatul o întrebă cum s-a rezolvat până la urmă situaţia în *China*, dacă tot venea de acolo. Atunci Dora îi explică că nu venea din China, ci din Japonia şi trebui să facă un oarecare efort să răspundă, deşi acum o durea capul îngrozitor şi i se părea că ochii i se închid încet, din cauza oboselii.

Plecase de pe aeroportul Haneda cu o zi înainte şi nu izbutise să se odihnească defel timp de treisprezece ore, cât durase zborul de la Tokyo până la Istanbul. Călătorise lângă un japonez care a dormit tot timpul, s-a trezit doar ca să mănânce, de parcă era programat, apoi a închis ochii ca la comandă şi a continuat să doarmă nemişcat. Îi invidia

pe japonezi pentru că erau atât de disciplinaţi. Având loc la geam, ca să nu-i deranjeze pe cei doi pasageri din stânga ei, încercase să iasă la toaletă doar în timpul servirii mesei, când aceştia nu dormeau. Locul de la culoar fusese ocupat tot de un japonez, dar cei doi conaţionali nu vorbiseră deloc. Cu câtă invidie se gândea acum la comportamentul lor, obligată fiind să-l asculte pe *italianul* de Bistriţa vorbind necontenit. Fu tentată să-i povestească despre cei doi japonezi care tăcuseră timp de treisprezece ore, dar se abţinu politicoasă.

Nu putuse să adoarmă în avion şi din cauza unui fel de rău de mişcare care se manifesta ca o ameţeală ciudată, îşi simţise capul, pe tot parcursul zborului, ca învăluit în ceaţă. La Bucureşti a făcut o escală de câteva ore şi şi-a mai revenit, dar, în locul ameţelii, se instalase oboseala. Se simţea sfârşită, cum nu mai fusese niciodată. Nu-şi amintea ca în urmă cu un an, când călătorise pentru prima oară cu avionul, dinspre ţară spre Japonia, să fi trăit asemenea stări. Acum nu se mai gândea decât la faptul că, în scurt timp, urma să ajungă la Cluj şi că tatăl o aştepta cu maşina, apoi va merge la Zalău, acasă. Toate i se învârteau în cap şi nu aştepta decât momentul când va ajunge, în sfârşit, în braţele bunicii, care îi promisese plăcinte. Nu-i fusese dor de altceva în Japonia decât de plăcintele cu varză şi brânză ale bunicii Maria şi de grădina de acasă, plină de flori. Ştia că plăcintele cu varză o aşteaptă calde, numai bune de mâncat, cât despre florile din grădină, să vină primăvara şi atunci, o, da! Dacă avem noroc, zisese mama, înfloreşte magnolia până ajungi tu! Şi lalelele… în Japonia venise deja primăvara şi înfloriseră cireşii, pe care avusese norocul să-i prindă în toată splendoarea lor. Privind însă de la ferestrele înalte din spaţiile de aşteptare din Otopeni, observase că în ţară primăvara era cu un pas în urma celei japoneze şi că pomii abia începuseră să înflorească.

Când se servi în avionul de Cluj mâncarea, care consta într-un sendviş cu şuncă, aproape i se făcu rău de la

miros, iar sucul de portocale pe care-l bău i se păru că are gust de medicamente.

Ceru şi un pahar de apă minerală, dar bulele de gaz care i se spărgeau în cerul gurii o ameţiră, iar urechile, din cauza presiunii, cedară. Vecinul de scaun turuia în continuare şi, pentru că observă că fata nu mâncase sendvişul, se arătă interesat să se servească. Dora i-l oferi, iar el, după ce-i desfăcu ambalajul, îl înghiţi cu lăcomie, dezvelindu-şi dinţii sănătoşi într-un zâmbet larg, de mulţumire. Câteva firimituri din chiflă i se opriseră în perii bărbii tăiate scurt. Se scuză că avioanele îi provoacă foame, poate şi din cauza fricii de zbor! recunoscu deschis. Nu are logică, ştia, dar îi era cumplit de frică cu avionul! De aceea vorbea mult, fiindcă el, de felul lui, era tăcut... îşi scutură apoi firimiturile de pâine de pe tricou, îndepărtându-le cu mâna. Şterse meticulos măsuţa din faţa lui cu un şerveţel şi îşi bău sucul de mere. Mărturisi că abia aştepta să aterizeze, deoarece era nerăbdător să fumeze o ţigară. Mai spuse ceva despre maşina închiriată de la aeroport, dar fata nu-l mai putu urmări, pentru că era deja cu gândul la patul din camera ei, la perna moale şi la plapuma uşoară, de fulgi. Îi mai văzu în închipuire pe tata, pe mama şi pe bunica venind unul după altul, deschizând încet uşa, băgând capul şi urându-i noapte bună. Abia aştepta s-o vadă pe bunica Maria şi să-i vorbească despre Japonia, să stea amândouă la poveşti, aşa cum făceau de multe ori seara, înainte de culcare. Fetei îi era mai uşor să-i spună bunicii toate nimicurile care-i treceau prin minte, fiindcă ea o crescuse, părinţii fiind mereu ocupaţi cu serviciul. Bunicii, pe care o adora şi de care-i fusese cel mai dor în anul petrecut în Japonia, îi spunea totul. Bunicii Maria i-a povestit când, pentru prima oară, într-a şasea, a primit un mărţişor de la un băiat. Tot ei i-a spus şi despre primul ciclu. Mama aflase abia după un an că fetei îi venise deja ciclul. Cât despre faptul că n-a simţit nimic când, la banchetul de absolvire a liceului, a sărutat-o pentru prima oară un băiat, tot bunicii i-a spus. Şi tot bunica a susţinut-o

când şi-a anunţat părinţii că vrea să studieze limba japoneză şi că nu mai dă la medicină, cum ar fi dorit ei. Pe bunicul nu l-a cunoscut, acesta murind de atac de cord chiar în anul în care s-a născut ea.

Ca prin vis, Dora auzi vocea pilotului care anunţa că, în scurt timp, avionul va ateriza la Cluj. Dintr-odată avu sentimentul că Japonia, unde trăise în ultimul an şi se simţise minunat, se îndepărtase la mii de ani-lumină. Luptă cu senzaţia de toropeală şi prăbuşire, încercând să-şi ţină privirea aţintită pe geam, dar imaginea stratului pufos de nori o îmbia la somn. Ca să stea trează, se concentră asupra zbârnâitului motorului şi a umbrei avionului care aluneca peste nori fără să-i atingă. Plutirea aceasta a umbrei aproape o ameţi, de aceea căută altceva ca să rămână trează. Remarcă în spaţiul dintre cele două feţe de sticlă ale geamului cum, în marginea de jos, se formase un mic abur, din cauza frigului de la înălţime. Câteva clipe se gândi că dincolo de ochiul de sticlă era extrem de rece, chiar dacă soarele bătea călduţ în geamul ei. În scurt timp, peisajul cu nori albi şi cerul infinit, albastru se preschimbă în coame de dealuri, dreptunghiuri de păduri şi întinderi mari de pământ negru. Prin spărturile plafonului de nori se perindau, în funcţie de înclinaţia avionului, porţiuni de peisaj, sate cu case mici, înghesuite, ca de jucărie. Cum avionul, din cauza unor goluri de aer, părea că urcă şi coboară în acelaşi timp, legănând-o, ochii fetei se închiseră şi capul îi căzu, fără s-o asculte, pe umărul tovarăşului de drum. Mai deschise o dată ochii, dar chipurile celorlalţi pasageri îşi pierdură contururile, plutind în gol prin faţa ei până se topiră într-o pastă alunecoasă, străvezie. Adormi şi i se păru că s-a înălţat spre tavanul avionului, dar, de acolo, ceva o trase puternic în jos. Apoi se trezi speriată, pentru că avu probleme cu urechile, clipi iute şi încercă să deschidă gura ca să-şi scoată aerul din plămâni. Respiră precipitat. Vru să se scuze pentru neatenţie, dar nu putu articula niciun cuvânt. Prin geam, razele soarelui pătrunseră până în interiorul avionului, lăsând să se vadă

în lumina lor tremurătoare particule fine de praf, încercând să-şi ţină ochii deschişi, Dora urmări câteva secunde zborul lin şi imponderabil. Când pilotul izbuti să aducă avionul la sol şi simţi pământul, se bucură, iar inima începu să-i bată puternic. Abia aştepta să cadă în braţele tatălui ei şi să se lase în grija lui. Să nu-şi mai bată capul cu nimic. Anul petrecut în Japonia fusese greu pentru ea, fiindcă trebuise să se descurce singură, să ia decizii şi să rezolve totul fără să apeleze la părinţi, cum se obişnuise în Cluj, la facultate. Era de ajuns să-i spună tatălui că avea o mică problemă, iar el, fără ezitare, se urca în maşină şi venea imediat în ajutorul ei. Dacă n-o făcea, mama şi bunica stăruiau pe capul lui până când, în cele din urmă, trebuia să se execute.

Când motoarele avionului se opriră, fata văzu cum călătorii ţâşniră brusc de pe scaune, îşi căutau bagajele, îşi strângeau lucrurile şi manevrau telefoanele. Unii vorbeau deja la telefon cu cei care veniseră să-i aştepte, îşi dădeau întâlnire. Dora nu avu putere să facă la fel, abia reuşi să-şi ia rucsacul în spinare. Nu mai ştia cine-l coborâse de sus, de la bagaje, cui să mulţumească. Şi, în general, toate se amestecară în capul ei, deoarece nu-şi mai amintea mare lucru. Drumul cu autobuzul de la avion spre aeroport, sosirea bagajelor, toate acestea se contopiră în mintea ei, învălmăşindu-se. Făcea ce făceau ceilalţi, lăsându-se condusă de o putere din afara ei, imposibil de identificat, dar precisă, asemenea comenzilor unui robot. Asta o salvase de la prăbuşire. Abia putea să respire şi ţinea mereu gura deschisă.

Şi, Doamne, ce somn îi era! Se bucură că nu mai trebuia să se alinieze şi la coadă la verificarea documentelor. În aşteptarea bagajelor, se tolăni pe un scaun. Îi vedea ca prin ceaţă pe ceilalţi pasageri agitându-se nerăbdători. Cineva spuse ceva, dar nu auzi nimic. Îi vedea doar buzele mişcându-se. Apoi, observându-i căştile din urechi, şi-a dat seama că omul nu i se adresa ei, ci vorbea la telefon. I se păru că trecu o eternitate până se

porni banda şi îi sosi geamantanul burduşit cu multe cadouri pentru părinţi şi pentru bunica. Abia îl ridică de acolo. Nu mai ştiu când şi-a luat rămas-bun de la italianul de Bistriţa sau dacă a făcut-o. Iar când trecu de uşile magnetice, buimacă, se opri locului, nevăzându-l pe tata. El observase primul şi, când se apropie de ea, îi căzu pur şi simplu în braţe. Te-am sunat! i se păru că-i spune tata, dar nu înţelegea unde… Nu mai ştia nici cum au ajuns până în parcare. Nici drumul cu maşina până la Zalău nu şi-l amintea. I se păru că au oprit undeva pe drum, deoarece a vomat. Vomase întreg meniul japonez pe care-l mâncase în cursa de Istanbul. Gustul de sos de soia şi *wasabiâi* venise înapoi, în gură, şi dăduse totul afară, tăiţeii *soba*, *susbi* şi restul. Cel puţin aşa îi spusese tata. Ca prin vis îşi amintea şi ea că vomase.

Îşi mai aminti chipurile crispate, expresiile de îngrijorare ale mamei şi ale bunicii, care o dezbrăcaseră de haine şi-i puseseră o pijama curată. Mirosul de detergent proaspăt o ameţise şi o făcuse să cadă din picioare. S-a trezit câteva ore mai târziu, pe la miezul nopţii, cu puţină febră, iar când a ajuns în bucătărie ca să bea apă, a observat pe masă, în lumina străvezie a lunii, farfuria de plăcinte neatinsă. După ce a îndepărtat şervetul alb, aşezat deasupra, cu gândul să mănânce una, mirosul de varză i-a provocat o greaţă de nesuportat. Aproape că a leşinat. S-a târât până la baie, apoi s-a întors în pat. Şi a căzut într-un somn greu, traversat de imagini, vise, stări şi senzaţii amestecate. Expresia de spaimă de pe chipul bunicii o urmărea prin vis şi încerca să înţeleagă ce se întâmplă cu ea, dar nu putea. Bunica se mai împuţinase la trup faţă de cum şi-o amintea, i se păruse că slăbise şi că avea mai multe riduri decât în închipuirile ei. Pentru prima oară se gândi la ea ca la o femeie bătrână. N-o văzuse niciodată cu acea expresie pe chip, fiindcă fusese mereu plină de viaţă şi de veselie. Dora era sigură că din cauza ei îşi pierduse bunica pofta de viaţă şi îşi promise să se facă bine cât mai repede. Adormi cu obrajii arzând, amintindu-şi zâmbetul

luminos al bunicii.

Din acea noapte, timpul i se păru că zboară, ca în filme, când, pentru a reda impresia de fugă, imaginile anotimpurilor se derulează unele după altele, necontenit, iar spectatorul trăieşte în salturi, trecând de pe străzile cu pomi înfloriţi pe ţărmurile scăldate în soarele orbitor al verii, apoi în grădina unde vântul toamnei poartă prin aer frunze roşii, uscate şi, mai departe, în dimineţile de iarnă, strălucind de albeaţa zăpezii. Şi, din nou, cât ai clipi, se derulează alte imagini cu o primăvară nouă, o nouă vară şi tot aşa, până când timpul se opreşte iar pe loc, la scena de unde se reia povestea. La fel treceau şi pentru ea zilele, nu chiar atât de repede, ca anotimpurile în filme, dar abia ce se lumina de ziuă că dimineaţa se şi preschimba, cât ai clipi, în seară şi întunericul înghiţea toată lumina de la geam, făcându-se noapte şi iarăşi dimineaţă. Mama şi bunica veneau să-i dea de mâncare pe rând. Mânca puţin şi, în general, bea apă şi înghiţea un fel de zeamă de legume sau supă cremă. În clipele de conştienţă se întreba de ce nu-i trecea oboseala drumului şi de ce nu şi-a revenit încă. Ar fi trebuit, după un somn bun, să se refacă. La patul ei se perindau mama, tata, bunica cu cărţile de rugăciuni, apoi numai mama. Care era medic şi care nu se mai dezlipi de la căpătâiul fetei. Îi luase sânge, secreţii din gât. Îi administra medicamente şi, o dată, i-a făcut o injecţie. Îi lua mereu temperatura şi tensiunea. Sunt bolnavă! îi trecu atunci prin minte, dar nu reuşi să articuleze nimic. Ce am, oare?

Într-o dimineaţă leşinase în baie şi se lovise cu genunchiul de gresie. Când o dusese în pat, tatăl ei purta mască şi vizieră. I se păru foarte caraghios cum se deghizase şi îi veni să râdă. Apoi aiură mult, de la febră. Când se deşteptă, se strădui să-şi amintească ce visase, dar nu avu în minte decât frânturi de imagini cu temple budiste care se amestecau cu trenurile aglomerate, japonezi cu măşti pe faţă, grădini cu cireşi, zăpada din vârful muntelui Fuji şi chipurile colegilor din căminul

studenţesc. Îşi aminti că avea în geamantan cadourile pentru părinţi şi cutii cu prăjiturele din făină de orez. Bunicii îi cumpărase un batic splendid din mătase, cu motivul florii de cireş. Abia aştepta să i-l dea. Dar unde o fi bunica? se întrebă, dar căzu din nou în somnul greu. Apoi visă oameni cu măşti, cu viziere. În nări nu avea decât miros de haine transpirate. Se trezea noaptea din cauza pijamalei ude şi a părului lipicios, dar adormea la loc. În ultima vreme o hrănise tata şi, când l-a întrebat despre mama, el i-a spus că e la spital. Lucrează! Se linişti şi readormi.

Într-o bună dimineaţă, când se trezi, observă pe fereastră magnolia. Abia ieşise din toropeala somnului şi clipi des. Era singură în cameră şi în toată casa nu se auzea niciun zgomot. Florile mari ale magnoliei aveau un aer ţeapăn, nefiresc şi solemn, dar păreau atât de proaspete şi de curate. O rază de soare intrase pe fereastră şi se aşeză cuminte, veselă pe perna ei, chiar lângă obraz. Se bucură văzând-o. Şi, dintr-odată, lucrurile din cameră începură să prindă contur şi să semene cu ceea ce ştia. Contemplă dulapul de haine, de pe uşile căruia îi zâmbeau cu gura până la urechi câteva personaje favorite din izwzme-uri. Privirea îi alunecă apoi pe masa de birou, lăsată în ordine, în urmă cu un an, la cutia de creioane şi la globul pământesc pe care-l primise într-a şasea şi care, dacă-l puneai în priză, se lumina din interior. De la birou îşi roti privirea înspre rafturile de cărţi, trecu în revistă dicţionarele de limba engleză, cele câteva cărţi de şcoală şi romanele pe care le citise pentru bac. Niciodată nu se bucurase atât de mult ca acum la vederea titlului romanului *Ion*. Cât de mult detestase acest roman, din care n-a înţeles nimic, deşi profesoara de română îşi dăduse toată silinţa ca să-i facă pe elevi să priceapă patima de pământ a personajului. Acum se bucura numai privind cotorul cărţii şi zâmbea ca de-o fericire pe care numai miracolul ţi-o poate da. Era miracolul revenirii la viaţă. Cele trei litere din titlul romanului îi jucau pe dinainte ca o

profeţie fericită. Dacă nu şi-ar simţi mâinile şi braţele amorţite, ar fi în stare să se ridice, să ia cartea din raft şi să înceapă să citească. Atât de mult se bucură de viaţa ce-o simţi revenindu-i în trup, de parcă un ser binefăcător, miraculos i s-ar fi împrăştiat prin vene, trezind-o şi insuflându-i viaţă. Ceaţa care-i cuprinsese capul în toată perioada asta se împrăştia ca suflată de un vânt cald. Era atât de preocupată să-şi regăsească camera întreagă, aşa cum o lăsase cu un an în urmă, încât nu se gândi la nimic. Stărui cu privirea asupra fiecărui lucruşor, legându-l de trecut şi de viaţa de dinainte. Era în sfârşit acasă!

Apoi începu să se frământe. Unde e mama? Tata? Bunica Maria, pe care abia aştepta s-o strângă în braţe?! în casă domnea o linişte ciudată. Chiar dacă mama şi tata erau la spital, bunica Maria trebuia să fie acasă. O fi la bucătărie, îşi spuse mulţumită. Îşi simţea încă greu capul, dar ştia sigur că nu mai avea febră. Noaptea aceea nu transpirase defel, însă pijamaua şi aşternutul miroseau greu. Abia aştepta să facă un duş. Să se spele pe dinţi… Se ridică la marginea patului şi-şi căută papucii. Ceva moale, catifelat şi cald îi atinse picioarele goale. Era motanul tărcat care se freca de glezna fetei, mieunând încet. Bucuroasă, Dora se aplecă şi-l luă în braţe, dar, fiindcă era încă slăbită, i se păru foarte greu şi-l lăsă jos.

— Ce mare te-ai făcut, grasule! râse ea fericită. Hai la bunica! Să ne dea să mâncăm ceva, că mi-e foame… mai zise şi deschise uşa camerei. Mama! Tata! Buni! Buni! Unde sunteţi?

Dora făcu un tur al casei, dar nu găsi pe nimeni. Îşi spuse că bunica o fi la piaţă, iar mama şi tata la spital. Din bucătărie ieşi pe terasă, atrasă de lumina şi căldura soarelui. Dădu acolo cu ochii de geamantanul mare cu care venise din Japonia, nedesfăcut. Afară era cald şi plăcut. Fericită, de parcă i-ar fi dezlegat cineva de la ochi o legătură neagră, contemplă grădina. În lumina soarelui, iarba proaspătă strălucea orbitor. Îşi lăsă papucii pe terasă şi făcu câţiva paşi desculţă în iarba netăiată şi încă udă de

rouă dimineţii. Avu un sentiment ireal, ca de vis. Perii aspri, răcoroşi ai ierbii îi mângâiată gleznele, în timp ce soarele cald îi depuse pe creştet sărutări de catifea. Zidul din spate al grădinii, înecat în iederă, i se păru mai apropiat ca în amintirile ei. Chiar şi grădina îi apăru mai mică decât o ştia, dar, Doamne! ce frumoasă o văzu, chiar aşa, înghesuită între curţile vecinilor şi stradă, încremenirea de acum a timpului i se păru aproape fantastică faţă de viteza cu care trăise în ultimele zile imaginile din vise şi din stările febrile. Într-atât de mare era nemişcarea dimineţii, încât aproape o ameţi. Dar, în acea neclintire, izbucni dintr-odată zgomotul puternic şi enervant al maşinii de tuns iarba. Apoi, răzbi până la ea mireasma de iarbă tăiată. Brusc, mirosul proaspăt îi umplu nările şi plămânii. Lumina albă a soarelui umplu grădina şi făcu să lucească totul în jur. Prin aer roiau albine şi mici vietăţi cu aripioare translucide, îşi dădu seama că, de când se îmbolnăvise, ceva amorţise în ea, toropind-o şi că, după atâta timp, se redeşteptă la viaţă, stăpânită de o nouă nerăbdare. Nerăbdarea de a vedea oameni, forfotă, de a vorbi cu cineva. Până şi zgomotul maşinii de tuns iarba nu mai era atât de supărător ca altădată. Era atât de fericită, încât i se părea că în starea ei de beatitudine nimic nu ar mai putea s-o tulbure. Îi venea să zburde, uşoară şi liberă. Dacă n-ar fi aşa de slăbită! Dar cât o fi, oare, ceasul? se întrebă, revenind pe terasă. Când pătrunse din nou în casă, i se păru că era frig şi că în bucătărie plutea o tăcere mohorâtă, de casă nelocuită. Încă slăbită, înfrigurată, se întoarse în camera ei şi se strecură în pat. Adormi legănată de vise. Erau primele vise *adevărate* după delirul şi fantasmagoriile din ultimele nopţi. Se revăzu în somn alergând prin grădină, într-o cascadă de raze luminoase. Zâmbea fericită. O visă pe bunica, vru să alerge la ea, dar se împiedică de cordonul maşinii de tuns iarba. I se păru ciudat că maşina mergea singură.

Ceva o trezi, poate zgomotul din bucătărie sau cel al maşinii de tuns iarba din vis. Cu ochii deschişi, se

concentră şi, atunci, auzi din nou zgomotul de vase, apa de la chiuvetă. Se ridică şi alergă iute.

— Buni! Buni! strigă fericită.

Dar în bucătărie dădu de tatăl ei, care, în prima clipă, o privi cu o expresie îngrijorată, ezitantă, apoi se lumină dintr-odată la faţă.

— Te-am trezit! se scuză el. Am scăpat ceva pe jos! Of, nu mă descurc! mai zise cu ciudă.

— Nu, tata, nu m-ai trezit! Sunt bine! îi zâmbi şi alergă veselă la pieptul lui, cuibărindu-se ca atunci când era mică. Sunt bine…

Tatăl o ţinu în braţe şi parcă nu-i venea să-i mai dea drumul, o mângâie pe păr şi-o sărută pe creştet. Cu capul culcat pe pieptul lui, fata îi simţi însă zbuciumul inimii.

— Tata, unde e buni? Mama? întrebă, forţându-se să se desprindă din strânsoarea braţelor lui.

— Mama e la spital…

— Lucrează? E de gardă?

— Nu! E internată la spital, dar acum e bine! A ieşit pozitiv primul test şi am internat-o imediat. Nu a avut nevoie de ventilaţie, i-am dat numai oxigen. Tu ai ieşit negativ la ambele teste, de aceea mama te-a îngrijit acasă până s-a îmbolnăvit şi ea. Acum e în afara oricărui pericol! spuse el repede, ca şi cum ar recita o poezie gata învăţată.

— Dar ce zi e azi? întrebă Dora.

— Miercuri! A trecut o săptămână de când te-ai întors…

— Şi am fost bolnavă în timpul ăsta?

— Da! E o anchetă epidemiologică în desfăşurare. Mama ţi-a făcut testul de coronavirus, dar a ieşit negativ. Şi a doua oară la fel, însă nu ţi-a scăzut febra. Apoi s-a îmbolnăvit şi ea… Cât mă bucur că eşti bine! zise şi o trase din nou la pieptul lui.

Veştile acestea o tulburară, dar bucuria vieţii care o copleşise în grădină, apoi în vis îi stăruia încă în inimă, încălzind-o. Apoi, subit, îşi aminti de bunica Maria şi se desprinse din braţele tatălui. Se dădu câţiva paşi în spate,

speriată.

— Şi bunica? îl întrebă, presimţind ceva rău după felul în care chipul tatălui se întunecă.

— Buni n-a rezistat! A fost îngropată ieri! A murit luni dimineaţa. Sunt reguli noi cu înmormântările şi…

— Ce?! Nu! strigă fata. Eu sunt de vină! Din cauza mea…

Şi, dintr-odată, zgomotul maşinii de tuns iarba răzbi până la ea şi i se păru de nesuportat, nedrept şi indecent totodată. La fel de indecent ca bucuria de a trăi pe care o simţise de dimineaţă în grădină şi pe care acum o nega cu toată fiinţa ei. O înecă plânsul şi tot ce i se păruse pur, frumos şi viu în acea dimineaţă se topi, făcând loc unui gol fără margini, cu neputinţă de tăinuit… Trupul tânăr însă nu voia s-o asculte şi să se cutremure de durere. Îi era foame. Când, mai târziu, s-a aşezat la masă şi a început să mănânce, cu motanul în braţe, plângea şi râdea vinovată printre lacrimi.

Judecata de Apoi

Pictorul bisericii din satul Dumbrava de Sus, un bărbat frumos, de vreo cincizeci de ani, impunător, cu chipul sever, ca sculptat în marmură, se plimba în pronaos printre schele, găleţi cu nisip, saci cu ciment, vase de aramă şi saci cu câlţi, ţinând în mână un sul de hârtie cu schiţa Judecăţii de Apoi. Fusese tocmit să termine pictura până la Rusalii şi nu mai avea de pictat decât pronaosul, dar starea de urgenţă instituită în ţară din cauza noului coronavirus dăduse peste cap planurile lui şi ale părintelui Timotei, parohul bisericii. Se angajase în faţa părintelui să-şi continue munca artistică, fiindcă nu se temea de virus, dar îi era greu să-şi procure la timp materialele. În biserică ar fi putut să lucreze nestingherit, nu intra în contact cu nimeni şi ar fi izbutit să încheie lucrarea la termen. Îi lipseau însă unele materiale şi vopsele şi încă nu ştia cum va reuşi să le procure. Prin uşa larg deschisă a pronaosului răzbăteau bâzâitul grăbit de albine şi cântecul vesel al păsărelelor. În aerul înmiresmat, primăvara înainta după

rânduială, slobod, ca o zeitate nevăzută. Prunii înfloriseră în curtea bisericii şi o adiere caldă purta prin aer petalele care pluteau de colo colo, lăsându-se să cadă ameţite în smocurile noi de iarbă, pe garduri sau pe treptele de la intrarea în pronaos, murdare de praf şi var.

Părintele Timotei, un bătrân blajin, slab şi uşor încovoiat, se învârtea şi el în pronaos, încurcându-l pe artist, fiindcă făcea ce făcea şi, ori de câte ori se dădea în lături, nimerea iar în calea maestrului. Preotul nu mai avea mult până la pensie şi, ca să-şi ţină promisiunea faţă de preoteasă, care murise de cancer cu un an înainte, stăruia pe lângă pictor să termine lucrarea, ca s-o poată inaugura cu fast, aşa cum se cuvine. Gândul că izbutise să înalţe o biserică de la temelie îl îmbărbăta şi-i dădea speranţa că Dumnezeu va trece cu vederea la Judecată câteva dintre păcatele cele multe ale vieţii sale, dintre care cel mai grozav era patima băuturii, o patimă larg răspândită în satele noastre şi nu numai.

— Părinte, eu pictez şi cu virusul ăsta, că nu mi-e frică! îl asigură pictorul. Băiatul, ucenicul meu, vine să m-ajute, că-i trebuie şi lui bani! Problema e cu materialele pe care le-am comandat, zise pictorul. Mai ales vopselele din Italia, care e acum închisă, din cauza bolii. Galbenul de Siena, vermillonul şi ultramarinul trebuiau să ajungă săptămâna asta… Am sunat în Italia, mi-au spus că totul era pregătit, dar sunt probleme cu transportul. Tirurile stau blocate în vămi. Pe vremuri, pictorii îşi preparau singuri vopselele, dar acum…

Pictase mai multe biserici în satele şi oraşele din toată Transilvania şi îşi crease o faimă de artist foarte talentat, sigur pe mâna lui. Picta frescă cu precizie şi rapiditate şi nu era nimeni în branşă care să-l întreacă. Câştiga bine, era serios când începea o lucrare, iar reputaţia că îşi respecta întotdeauna contractul îl recomanda mai abitir decât talentul. Nu punea mare preţ pe aprecierile artistice ale oamenilor simpli din satele unde picta, ştiind să impresioneze prin culori vii şi ţinutele

impunătoare ale sfinţilor şi arhanghelilor, dar, în sinea lui, era pe deplin încredinţat de harul artistic cu care fusese înzestrat. Respecta regulile canonice şi, în general, era un bun creştin. Nu bea decât la ocazii, ceea ce era lăudabil, mai ales printre artişti. De câte ori părintele Timotei venea să-l îmbie la un *păhăruţ de vinişor*, strâmba din nas, ca şi cum necuratul însuşi l-ar atrage în ispită, încercându-i necredinţa. În acea zi rămăsese singur, fiindcă ucenicul fugise cu maşina până în oraş ca să aducă materiale. De aceea, neavând cine ştie ce de făcut, îl acceptase pe părintele Timotei în preajmă, lucru de neconceput atunci când picta. Aştepta totuşi să plece părintele ca să urce pe schelă şi să-şi pregătească compoziţia la care spera să înceapă lucrul din ziua următoare. Cartoane numerotate cu schiţe zăceau într-un colţ al încăperii. Pictorul cerceta cartoanele, punându-le în ordine. Părintele, încurcându-i calea, nu se mai îndura să plece. Era uşor afumat, dar din ochii tulburi răzbătea acea bunătate a beţivilor care-şi dau prea bine seama de starea lor, dar n-au ce face.

— Aici, începu pictorul, ridicând mâna spre perete, va fi Judecata de Apoi!

Şi, indicând cu degetul un punct oarecare pe peretele alb, dat deja cu două straturi de var, îi explică părintelui că îl va picta pe Hristos stând pe un tron de foc, cu haină strălucitoare, albă. Cu dreapta, Hristos îi va binecuvânta pe sfinţi şi pe cei drepţi, iar cu stânga, a insistat pictorul, căutând aspru înspre preot, le va indica păcătoşilor sălaşul chinurilor. Bătrânul preot tresări uşor, se dădu un pas în lături din faţa artistului, sughiţă, surprins el însuşi, apoi tuşi şi spuse repede:

— Nu există oameni fără greşeli, fiul meu, numai sfinţii… da, ei sunt fără de prihană! Mucenicii, muceniţele, cuvioşii, cuvioasele au dus o viaţă în curăţenie, fără păcate. Noi, oamenii… zise şi se înroşi…

Pictorul nu-l luă în seamă, continuând să explice ca şi cum ar recita din erminii, că pe Hristos îl va reprezenta înconjurat de o lumină mare, în raze strălucitoare.

— Pe laturi, zise, simţindu-se inspirat, se află Maria şi Ioan Botezătorul, cei 12 apostoli cu ramurile virtuţilor în mâini şi, apoi, după ordin şi hram, restul drepţilor şi dreptcredincioşilor…

— Preoteasa mea a fost o femeie evlavioasă! spuse părintele, înviorat de amintirea luminoasă a celei ce-i fusese soaţă. A murit, săraca, din cauza băiatului nostru… O, Doamne! zise şi oftă. Nu ţi-e sete? îl întrebă subit pe pictor, scăpărând din privire o luminiţă vioaie.

Pictorul, înţelegând unde bate părintele, se prefăcu că nu aude întrebarea şi continuă nemilos.

— În stânga lui Hristos se văd păcătoşii, laolaltă cu diavolii şi trădătorul Iuda, regii tirani, închinătorii la idoli, anticriştii, ereticii, criminalii, beţivii! zise şi apăsă ultimul cuvânt cu tărie.

Părintele se scutură de parcă l-ar fi ars cineva cu fier topit. Se fâstâci, râse încet şi şopti ca pentru sine:

— Există şi iertare! Am văzut într-o biserică o pictură cu Fecioara Maria stând pe o bancă între un înger şi tâlharul cel bun, care ţinea crucea în spate, ca să ne aducă aminte că, prin credinţă, ne putem izbăvi. Ce bine m-am simţit, numai privind-o. Trebuie să iertăm! zise, ridicându-şi ochii înspre pictor.

Prin poarta deschisă a pronaosului izbucni dintr-odată o ceartă între vrăbii, asurzitoare şi atât de aproape, încât neastâmpăratele păsări acoperiră cu sfada lor ultimele cuvinte ale preotului, pe care pictorul mai mult le intui decât le auzi.

— Da, să iertăm! Dar omul e obligat să se îndrepte, părinte! Să apuce pe calea cea bună! De-asta pictez eu totul aşa de real! Ca să înţeleagă oamenii! Când creştinii văd fluviul cel de foc ţâşnind de la picioarele lui Hristos şi pe diavoli cum îi chinuiesc groaznic cu lănci şi cârlige şi-i aruncă în flăcări, cei păcătoşi au datoria să se îndrepte. Să se înfricoşeze şi să se îndrepte. Asta e arta! zise plin de emfază şi-şi aminti discuţiile din tinereţe cu colegii de la Artele Frumoase despre menirea artei de a mişca sufletele,

de a alunga întunericul din om, dar şi despre geniul artiştilor.

Pictorul se înflăcăra pe măsură ce vorbea şi, ridicând tonul ca să acopere larma vrăbiilor, ţinu o adevărată predică despre puterea de transfigurare a artei pictorilor de biserici, în care credea ca într-o adevărată religie. Părintele asculta dând uşor din cap, abătut. Chipul posomorât, spatele uşor gârbovit contrastau cu razele luminoase de bunătate care răzbăteau fugar prin privirea lui, alternând cu umbrele de îndoială.

— Nu e totul pierdut pentru om! spuse el, foindu-se.

Şi, ca să nu-l mai încurce pe pictor, care făcea paşi mari şi gesturi largi, se aşeză pe un taburet plin de praf şi pătat de vopsele, fără gândul că s-ar putea murdări. Părea preocupat de ceva ce tocmai i se înfiripase în minte şi totul se învălmăşea cu vorbele inspirate ale pictorului. Odată cu eliberarea spaţiului de mişcare, paşii maestrului deveniră mai mari şi, măsurând pronaosul de la un capăt la altul, atent să nu dea peste găleţile cu var şi nisip, se înflăcăra, vorbind cu schiţele sub braţ despre rolul sacru al artei sale.

— Virusul ăsta, părinte, e de la Dumnezeu! ajunse, în fine, la o concluzie. Ca să se pocăiască oamenii! Să-şi amintească românii de Părintele din Ceruri. Să nu mai trăim ca şi cum n-ar exista şi cealaltă lume! Vin mulţi la biserică, dar câţi cugetă la cele sfinte, te întreb pe dumneata?!

— Apăi, cam aşa e! Toată lumea e afectată de virus, zise părintele. Şi în America… Dar noi, românii, suntem oameni mai necăjiţi. Cu probleme şi multe griji. Oamenii de aici, din sat, au copiii departe, în cele ţări, şi mulţi se tem că vor muri singuri… Să nu le ţină nimeni o lumânare…

Părintele nu era amator de discuţii filosofice, se obişnuise de când predica la sat – adică de-o viaţă – să vadă lucrurile în simplitatea lor şi să se adreseze deschis oamenilor, pe limba lor, să nu pomenească de lucruri de

care creştinii n-au auzit sau nu le-au văzut. De aceea sătenii îl iubeau. Că nu vorbea ca din cărţi. Că-şi deschidea sufletul, dar îl deschidea cu uşurinţă şi pe al credincioşilor.

— Uită-te, zise cinstit, şi la mine! Fecioru' meu nu e în altă ţară, dar ce folos că e cu mine! Nu se gândeşte la părintele său… Preoteasa a murit de necazul băiatului, nu de cancer. Şi cât ne-am mai bucurat amândoi când s-a născut!

Pictorul auzise că băiatul popii, avut mai la bătrâneţe, după multe rugăciuni, fusese răsfăţat de părinţi, dar nu le adusese decât necazuri. Că marea lui pasiune erau maşinile şi că făcuse praf până atunci vreo cinci sau şase, trecând prin grozave accidente, din cauza vitezei. În ultimul accident, dat şi la televizor, se rostogolise de două ori. Maşina s-a făcut zob, dar şoferul ieşise dintre fiarele contorsionate pe picioarele lui. Felul acesta de a trăi al băiatului stricase sănătatea preotesei, ziceau oamenii. Părintele, în loc să-l certe ca să-l îndrepte, nu făcea decât să-i dea alţi bani. De o nouă maşină. De unde îi va mai da bani, dacă se pensionează?!

— Nu-i treaba mea, părinte, dar dumneata, începu pictorul, simţindu-se brusc înflăcărat, ai greşit aici!

— Şi ce trebuia să fac? întrebă el, ridicând înspre pictor ochii blajini, tulburi.

— Să intervii la timp! Să-l povăţuieşti ca un părinte bun! Să-l cerţi, dacă trebuia. Să nu-i mai dai bani!

— Cât m-am rugat şi cât n-am postit! făcu el ruşinat. Şi… el o lua de la capăt cu viteza. Încă n-a omorât pe nimeni, dar mai ştii, dacă nu se opreşte la timp! Ce să fac?! se tângui. În dreapta lui mânie, Dumnezeu mă pedepseşte prin băiatul meu…

Apoi îşi ridică încetişor capul, clipind des. Părea preocupat de o idee pe care se vedea că nu ştia cum s-o formuleze încă în cuvinte. îl inspiraseră, în mod evident, şi cuvintele pictorului şi n-ar fi vrut să piardă prilejul să dea curs speranţei ce-i mijise în suflet.

— Dumneata pictezi păcătoşii împinşi în foc, zise

atunci, fiindcă păcatele sunt la fel de când lumea, dar mai sunt şi unele noi, care poate că n-ar strica să le arătăm tinerilor. Ca să înţeleagă şi ei că există o pedeapsă în Ceruri… Aici, pe pământ, se scapă mai uşor, dar acolo…

Pictorul căzu pe gânduri. Ce spune, oare, bătrânul ăsta?! Se gândise şi el uneori că ar trebui să se adapteze cumva la vremuri. Dar cum? Putea să picteze ctitorii de azi, înveşmântaţi după tipicul zilelor noastre, aşa cum o făcuseră toţi maeştrii până la el. Asta da! Dar altceva ce?! Nu! Trebuia să se ţină de canoane, fiindcă arta religioasă avea totuşi regulile ei stricte! Dar poate că unele lucruri ar mai trebui cumva reînnoite. Oamenii de azi nu mai ştiu de ciumă, însă ştiu de coronavirus. Să-i picteze pe doctori îngrijind bolnavi de virus, îmbrăcaţi în hainele albe de cosmonauţi, după cum îi arată la televizor?! Cu mănuşi şi viziere! Ce revoluţie artistică ar fi asta! Şi peste o sută de ani criticii de artă să explice în cărţi *inovaţia* lui… Hmmm. Ca să se îndrepte răul şi să se mişte ceva în sufletul oamenilor, nu-i de ajuns ca pictura să fie reuşită, respectând canoanele… Ci să fie pe înţelesul oamenilor de azi. Arta ar trebui să se adapteze!

— Şi ca să înţeleagă băiatul ăsta al dumitale că nu e bine ce face, ce-ar trebui să pictez în Judecata de Apoi? întrebă artistul uşor amuzat, dar interesat totuşi de părerea bătrânului. Ai?

— N-ai putea, zise părintele, fâstâcindu-se şi uitându-se într-o parte, să pictezi un băiat care cade cu maşina în foc?… Undeva mai la margine, să nu se observe… adăugă privind în găleata cu varul uscat, crăpat. Ca să-i arăt că nu e bine ce face… Că băiatul meu tot asta zice: n-am omorât pe nimeni, n-am minţit, n-am furat… De ce să merg în iad? mă întreabă. Şi n-am ştiut ce să-i răspund… Dacă vede maşina cum cade în foc, poate se îndreaptă…

— Doamne! făcu pictorul, ridicându-şi braţele în aer. O maşină în fluviul de foc al lui Hristos! mai zise, cutremurat de provocare. Aş putea fi amendat de episcop, dacă ar vedea aşa ceva!

— Da! Ai dreptate! Nu m-am gândit… Iartă-mă, ce ştiu eu! zise părintele şi ochii parcă i se umplură de lacrimi.

Bătrânul tăcu câteva clipe, adâncit în gânduri. Vrăbiile încetaseră larma sau se duseseră în altă parte, fiindcă se lăsă tăcerea, dar era o linişte întretăiată pretutindeni de zvonurile nelămurite şi urgente ale naturii trezite la viaţă.

— N-ai vrea să bem un păhăruţ de vin? reluă înviorat preotul. Am un vinişor bun, roşu! A rămas de la împărtăşanie. Că acum, cu boala asta, şi biserica suferă, să ştii! Nu vin oamenii la biserică, nu vin nici banii, nici altele…

— Ce-nseamnă asta, părinte! îţi arde acum de vin! făcu a lehamite artistul. Nu ştiu dacă vitezomanii merg în iad, dar sunt sigur că beţivii acolo se duc! rosti neîndurător.

Se vede treaba că asta îl duru pe părinte, fiindcă se ridică umilit de usturătoarele vorbe. Făcu un pas către uşă, dar se întoarse spre pictorul care-l privea de sus, fiind mai înalt ca dânsul. Îşi aţinti privirea descumpănită spre maestru, fixând smocul de păr de pe pieptul artistului, care se întrezărea, bogat şi întunecat la culoare, prin cămaşa descheiată.

— Arta trebuie să lucreze împreună cu religia! adăugă el moale. Altfel, rămâne în urmă şi nu mai are rost.

— Cum aşa?! făcu pictorul, din cale-afară de jignit. Tocmai fiindcă lucrez împreună cu religia nu-mi dau voie să inovez! Cine a mai auzit de o maşină în fluviul de foc…

— Poate o căruţă! insistă părintele, care îşi pusese mari speranţe în efectul *transfiguratori* artei pictorului. O căruţă cu patru roţi! Sau cu două, ca pe vremea romanilor. Erau căruţe pe vremea aceea, nu?!

— Adică, reîncepu pictorul, dumneata, care eşti părinte, nu eşti în stare să-i spui o vorbă de îndreptare, ca să te ţină minte toată viaţa? Şi să-l faci să se căiască? Crezi că, dacă eu fac o căruţă în fluviul de foc, băiatul o să se

îndrepte? Asta mi-e greu s-o cred!

— Atunci arta dumitale… zise bătrânul blând şi se opri încurcat.

— Lartă-mă, părinte! sări pictorul ca ars. Dar dumneata ar trebui să-i spui băiatului ce e bine şi ce e rău! Ca tată şi ca popă! Spune-i că nu-l mai ajuţi dacă nu se îndreaptă! Ameninţă-l că nu-l mai primeşti acasă! Pedepseşte-l! fulgeră artistul iritat. Şi spune-i că nu-l mai ierţi dacă greşeşte iar…

— Păi, tocmai asta e! zise bătrânul, clipind din cauza soarelui care intrase prin poarta deschisă a pronaosului. Că, dacă eu, ca tată, care îl iubesc, nu-l iert, atunci cine o să-l ierte?! Străinii?! Şi Dumnezeu, care ne cere să iertăm altora… Ce-o să zică Dumnezeu despre un părinte care nu-şi iartă fiul?

Şi bătrânul se întoarse şi păşi încet pe uşă, ferindu-se de-un sac cu ciment şi de-o lopată. La spate, haina preoţească se făcuse albă din cauza taburetului murdar de var pe care şezuse. Artistul dădu să-l atenţioneze şi să-i scuture varul, dar ceva din mersul lui şovăielnic îl opri. Păşea uşor încovoiat, nesigur, cu mâinile înfundate în buzunarele largi ale hainelor negre. Pentru câteva clipe, până când părintele coborî cele două trepte, silueta lui umbri discul soarelui coborât prin crengile de pruni înfloriţi spre apus, dar, pe măsură ce se depărta pe alee, bătrânul se micşora, topindu-se încet în lumina astrului. Pictorul rămase cu schiţele în mână, neştiind ce să facă. De ce întârzie, oare, băiatul ăsta? se întrebă, tulburat încă de discuţia cu preotul. Ia să-l sun! Dar n-apucă să întindă mâna după telefonul mobil pe care-l avea în buzunarul de la piept al cămăşii, că pe trepte năvăli ucenicul. Era transfigurat la faţă.

— A fost un accident la ieşirea din oraş! zise el, vorbind iute. O maşină s-a rostogolit şi s-a oprit în parapete. Probabil viteza… Nu ştiu cum a reuşit treaba asta, fiindcă sunt goale şoselele din cauza restricţiilor. Sunt patrule peste tot, verifică actele… De unde vii? Unde

mergi? în ce scop? Am întârziat fiindcă s-a oprit circulaţia şi nu ne-au dat drumul până n-au măsurat nu ştiu ce… Unii ziceau că s-au dat la întrecere cu maşinile.

— A murit cineva?

— A fost şi ambulanţa, dar n-am văzut nimic… Erau multe maşini de poliţie.

— Nu pandemia omoară România! urmă pictorul plictisit. Mi-ai adus materialele?

O noapte de gardă

Salonul înfăţişează un adevărat tablou al timpului nostru, dar greu de imaginat cu numai două luni înainte. Echipamente medicale sofisticate, fire şi monitoare pe care se derulează cifre şi simboluri în diferite culori lasă impresia unei scene dintr-un film de science-fiction. Dar nimic nu dă mai grozav această senzaţie decât cele două umbre albe, echipate din cap până în picioare în combinezoane cu glugă, de parcă ar fi cosmonauţi, mişcându-se prin salonul cu nou-născuţi. Pe faţă poartă măşti de protecţie şi ochelari cu vizorul plat, care se leagă cu o bandă elastică în jurul capului.

După un nou tur de verificare a aparatelor de monitorizare a bebeluşilor, cele două umbre albe se retrag în încăperea alăturată, despărţită printr-o uşă care, în mod normal, rămâne tot timpul deschisă. Una dintre cele două femei, cea mai voinică, asistenta Elisabeta sau Eli, cum îi spun colegele, se aşază de-a curmezişul pe patul de spital din camera de gardă, cu spatele sprijinit de perete. E atât de obosită, că nici să fumeze nu-i mai vine! începe o nouă tură de noapte în zona de carantină. Colega ei, Marilena, fiind mai tânără, ocupă loc pe scaunul de la masă, ca să scrie raportul şi să completeze hârtiile.

— Doamne, îşi spune Eli, clipind des, ca să nu adoarmă, e atâta de scris! De parcă am fi scriitori… O grămadă de hârtie, pixuri… telefonul… bomboane.

Cu ochii pe jumătate închişi, în mintea ei lucrurile încep să se înceţoşeze, tavanul să se lase în jos, apoi, lent, să urce şi să coboare iar. Muzica în surdină de la radio o

leagănă în acelaşi ritm cu pereţii care dansează şi ei. Se forţează să biruie somnul şi să nu aţipească, deşi pleoapele dau să se închidă, grele. De câteva zile, de când bebeluşii au fost depistaţi pozitiv cu noul virus, cele două asistente trăiesc într-o agitaţie permanentă. Nu au voie să părăsească spitalul şi sunt obligate, în timpul gărzii, să poarte acele costume de protecţie incomode. Riscul de îmbolnăvire e atât de mare, încât, din cauza tensiunii şi a oboselii, lui Eli îi vine să doarmă tot timpul. Abia aşteptase să-i pregătească pe bebeluşi pentru culcare şi să se întindă pe pat. În ultimele nopţi nu se odihnise bine, iar ziua, de când maternitatea intrase în atenţia presei, nu reuşea să doarmă defel, fiindcă li se ceruse să fie vigilente şi să nu facă greşeli. Cu infinite precauţii, dădea câte-o fugă la demisol, afară, lângă geamul de la spălătorie, ca să tragă grăbită câteva fumuri de ţigară. Avea noroc că Mari, colega ei, era foarte conştiincioasă şi nu se culca până nu termina cu toate hârtiile. Moleşită de căldura din încăpere şi de muzica tinereţii ei, pe care îi plăcea s-o asculte la postul Magic FM, Eli vedea ca prin vis spinarea lui Mari, aplecată asupra hârtiilor şi, fixând crucea albastră pe care o formau benzile aplicate peste cusăturile combinezonului acesteia, clipi des. Făcând o nouă sforţare ca să nu închidă ochii, îşi mută privirea înspre salonul bebeluşilor, întrezărind prin uşa deschisă un rând de pătuţuri care se făceau tot mai mici, mici de tot. Zumzetul îndepărtat al aparatelor şi somnul bebeluşilor o îmbiau, mai mult ca niciodată, la somn. Golul din cadrul vag luminat al uşii se adânci, devenind un obiect colorat, rotitor, care se tot măreşte, apoi, o topire dulce o cuprinse şi îşi simţi pleoapele îngreunate, iar trupul alunecându-i ca într-o baie fierbinte. Se strădui să-şi fixeze privirea în planul îndepărtat, pe unul dintre ecranele monitoarelor, întrezărit prin uşa deschisă a salonului, dar semnalele mute, luminoase avură un efect hipnotic asupra ei. I se păru că i s-a aburit vizorul plat al ochelarilor, însă era conştientă că aspectul de ceaţă era dat de pânza ce-i cuprinsese

pleoapele închise. Ca într-un vis, îi trecură pe dinaintea ochilor imaginile acelei seri, derulându-se îndărăt, cu repeziciune, asemenea unui film în care se dă timpul înapoi. Mai întâi văzu salonul cu cei zece bebeluşi dând din mânuţe în pătuţurile lor. Se mişca printre ei, străduindu-se să-i înveselească în timp ce le făcea poze cu telefonul. Pozele le va trimite mamelor, izolate în alt salon. De când fuseseră testaţi pozitiv cu noul virus, mamele nu mai aveau voie să-şi vadă bebeluşii. Pozelor, trimise de Eli şi de Mari, mamele le răspunseseră cu multe cuvinte de mulţumire. Fireşte, în condiţii de normalitate, lucrurile s-ar fi petrecut cu totul altfel, ar fi primit cafea şi bomboane de ciocolată de la taţii fericiţi, dar, de când cu pandemia, regulile se schimbaseră peste noapte. Toată lumea era speriată şi nimeni nu ştia ce va fi. Dormeau şi mâncau în spital, iar bomboanele de ciocolată se terminaseră. Dar, cum în tot răul era şi-un bine, Eli începuse să fumeze mai puţin. Se învăţase cu ţigara încă din liceu şi, în ciuda unor încercări cu sau fără metodă, încă nu izbutise să se lase. Te pomeneşti, îşi spusese, că se va lăsa şi de fumat cu pandemia asta! Pandemia... Ah! Eli lucra de treizeci de ani acolo şi nu trăise niciodată ceva similar. Îşi aminti ca prin vis de prima naştere la care, ca tânără angajată, asistase, de primii copii ţinuţi în braţe. De primele tablete de ciocolată, de pachetele de ţigări Marlboro primite în dar. Emoţiile, tensiunea, spaima şi bucuriile, pe toate le retrăi în fuga scurtă şi intensă a unei clipe. În aceeaşi maternitate născuse şi ea doi copii, un băiat şi o fată. Acum erau amândoi mari.

Ce repede trecuse totul! Parcă n-a fost decât un vis! gândi, schimbându-şi poziţia.

Foşnetul combinezonului o trezi şi-o făcu să deschidă ochii, dar nu pentru multă vreme, deoarece decorul din jurul ei nu se schimbase defel, părându-i-se chiar mai moale şi mai pufos ca înainte.

— Ce bine e! Cald... linişte... şoptește, furată de somn.

Apoi îi apăru în faţa ochilor micul Victor, un băieţel firav, uşor febril, cu pielea feţişoarei încă boţită. Se neliniştise când i-a pus, în seara aceea, scutecul şi i-a văzut culoarea mai închisă a pielii. Nu plângea deloc, dar era mereu încruntat. Nu era nimic în neregulă cu el, spusese doamna doctor, deoarece îi făcuse un examen complet după naştere. O fi din cauza noului virus! îşi spusese Eli. Mama lui Victor era o fată drăguţă şi veselă, mereu cu zâmbetul pe buze. Fusese atât de fericită când l-a născut! Era primul ei copil şi abia aştepta să meargă acasă, când a căzut ca un trăsnet vestea cu covidul. Toată familia fusese însă alături de tânăra mamă şi o încurajase. Părinţi, mătuşi, unchi, veri, naşi şi vecini. Ce viitor frumos îl aştepta pe micuţ! visă Eli mai departe. îl văzu acasă, în pătuţul lui, în camera albastră pe care i-o pregătiseră părinţii. Apoi i se păru că timpul alunecă înainte, ca o roată în plină viteză, şi-l văzu pe băiat umblând, spunând primele cuvinte, pe părinţi minunându-se cât era de frumos şi de deştept. îl văzu mergând pe bicicletă, jucându-se, crescând şi ajungând adult. Căsătorindu-se şi având copii, la rândul lui.

O viaţă rânduită şi fericită! îşi spuse

Eli în sinea ei, căznindu-se să nu adoarmă.

Toate îi trecură pe dinainte ca şi cum le-ar fi văzut aievea şi ar fi participat la fiecare eveniment din viaţa micuţului. Imaginile despre Victor i se amestecară cu cele despre propriii copii. Când şi l-a imaginat pe Victor pe bicicletă, a suprapus imaginea pe amintirea băiatului ei, care a învăţat să meargă pe bicicletă la ţară, la părinţii soţului. Coborând o mică pantă, denivelată, copilul prinsese viteză cu bicicleta şi, speriindu-se, a căzut, spărgându-şi buza de sus. Fiind asistentă, Eli ştiuse ce să facă pentru a-i opri sângerarea.

— Cum trec toate! îşi spuse închizând ochii şi adormi.

Dar numai pentru o fracţiune de secundă, fiindcă se trezi iar, îşi corectă poziţia, văzu banda albastră de pe combinezonul colegei, spinarea arcuită deasupra mesei,

baletul mâinilor care se întindeau să ia ceva de pe micul raft de pe perete şi se pierdu, din nou, învăluită în amorţeala somnului.

Îşi aminti de băieţelul care dormea lângă pătuţul lui Victor şi care nu avea încă nume. Mama lui, Mădălina, o fată de şaisprezece ani, nu-i pusese nume, zicând că-l aşteaptă pe tatăl copilului ca să decidă. Dar trecuseră două zile de la naştere şi tatăl nu venise. E adevărat că pandemia dereglase oarecum normalitatea lucrurilor, dar Eli era convinsă că fata nici nu ştia cine era tatăl şi că nu va veni niciun tată ca să înregistreze copilul. Spre deosebire de Victor, care părea un mormoloc mic, nedezvoltat, băieţelul Mădălinei era frumos ca un înger. Faţa îi strălucea ca de-o lumină vie, iar obrazul îl avea curat ca lacrima. De obicei, în primele zile, din cauza faptului că stau ascunşi în burta mamei, pielea feţei bebeluşilor, până se curăţă, e cam boţită, dar la copilul Mădălinei era albă şi catifelată, ca o petală de magnolie. Îi plăcea să doarmă cu căpuşorul într-o parte, iar de sub boneţica mişcată i se vedeau câteva fire de păr şi urechea mică, abia schiţată, dar frumoasă. Cu cine l-o fi făcut, oare? se întrebase Eli când l-a aşezat prima oară în pătuţul lui. Acum i se păru că vede ca prin vis umbra unui băiat frumuşel, cu mustaţa abia mijită, dând târcoale Mădălinei. Ea îi cedase fără împotrivire, bucurându-se de deliciile pe care le descoperea în dragostea dintâi. Erau deliciile pe care Eli le trăise ea însăşi, ca tânără fată, îndrăgostindu-se de bărbatul ei. Dar, totodată, copilul cel frumos putea fi făcut şi cu concubinul violent al mamei fetei. Hmmm…

Câte cazuri din astea nu arată la televizor, la emisiunile de după-amiază… Cine ştie cu cine l-o fi făcut şi cum se va fi desfăşurat momentul conceperii copilului. Numai Dumnezeu ştie! în orice caz, natura, ca să-şi râdă de toate, crease o floare de băiat, de parcă s-ar fi inspirat din reclamele la scutece, şi nu din genele părinţilor nesimţitori la frumos. Eli vede totul, mai departe, desluşit. Şi-o închipuie pe Mădălina ajungând cu copilul acasă, într-

o maghernişă de la marginea oraşului. E o noapte de aprilie friguroasă, cu ploaie şi vânt. La ferestrele mici ale casei de pământ nu arde nicio lumină. Numai câinii latră în întuneric, zăpăciţi de frig. Fata intră în casă cu copilul în braţe. În sobă, focul s-a stins de mult. Copilul e trântit pe un pat de zdrenţe, unde pare că se mişcă ceva. Cât de clare şi de adevărate îi apar lui Eli aceste imagini, ca şi cum ar fi de faţă. Ieşind de sub plapuma zdrenţăroasă, concubinul mamei fetei se ridică la marginea patului. E un bărbat vânjos, încă tânăr. Poartă un maieu alb, dar murdar.

— Te-ai întors, tu, fată? o întreabă el, somnoros şi ameţit încă de aburii alcoolului. Bine că ai venit! Că boala asta de virus ne cam strică afacerea…

Spune rânjind cuvântul *afacere*.

— Maică-ta e la produs, dar nu iese nimica… Tu eşti toată speranţa. Ea e bătrână deja pentru asta. Tu eşti proastă, nu înţelegi nimic din viaţă! Tot muiere eşti, cu minte de muiere! De aia trebuie să mă asculţi, că e spre binele tău… Noroc aveţi cu mine, putorilor! mai zice cu mândrie scârbită şi, ridicându-se ca s-o întâmpine, scuipă înspre soba prăpădită.

Mădălina se uită la el, indiferentă. Îi e totuna ce se întâmplă cu ea, prima oară i-a fost mai greu, fiindcă nu ştia cum e. Acum ştie şi nu i se pare mai îngrozitor decât să fie bătută. Pe copilul nou-născut abia l-a privit, în ambulanţă, în drumul spre casă. Ba chiar îi trecuse prin minte că ar fi fost mai bine pentru el să moară de virusul ăsta de care vorbea lumea. Ar fi scăpat şi ea de o grijă… A vrut să-l abandoneze în spital, dar, din cauza restricţiilor cu noul virus, nu a reuşit să fugă, aşa cum plănuise. Pusese ochii pe halatul unei asistente, pe care-l observase în cuierul din încăperea de gardă. Trecuse de mai multe ori prin faţa acelei camere şi, profitând că nu era nimeni, nu făcuse decât să întindă mâna înspre cuierul care se găsea în dreapta, pe perete, chiar lângă uşă. îl îmbrăcase apoi fără remuşcări. Fiind o fată tânără, cu un zâmbet plăcut, nu dădea de bănuit. Trecea cu uşurinţă drept o asistentă sau

soră medicală. Numai şlapii din picioare ar fi dat-o de gol, dar nu-şi făcuse probleme din cauza asta. Una dintre colegele de salon avea nişte saboţi albi, frumoşi, pe care-i ţinea sub pat. Îi luase când femeia aţipise. Şi-a pus şi o mască pe faţă, din aceea cum primiseră pe salon toate tinerele mămici, precum şi mănuşi chirurgicale. După ce îşi prinsese părul, îşi pusese pe cap o boneţică de unică folosinţă, pe care i-o dăduseră când a început travaliul. O descoperise în buzunarul pijamalei cu care o îmbrăcaseră la spital. Echipată astfel, a reuşit să traverseze coridorul secţiei fără probleme. S-a îndreptat spre poarta din spate a spitalului, pe unde observase, de la fereastra salonului, că se făcea aprovizionarea. A coborât scările de serviciu şi a ajuns la uşa din spate, care dădea pe holul de la parter. Uşa era încuiată, fiind nevoie de cârd ca s-o deschizi. Norocul ei fusese un medic care tocmai intra şi care, văzând-o în halat de asistentă, nu i-a acordat nicio atenţie. Pe coridorul îngust de la parter, oameni cu măşti, echipaţi în combinezoane, descărcau cutii dintr-un camion cu echipamente. Trecu pe lângă ei fără emoţii. Se şi vedea afară pe poarta spitalului, liberă din nou. Dornică să-şi reia viaţa de unde o lăsase înainte să afle că era însărcinată. Câte nu făcuse ca să lepede copilul! Sărise de la fereastră direct în grădină. Se culcase cu cine se nimerise. Cărase apă de la fântâna din curte. Dar copilul se încăpăţânase să trăiască şi să vină pe lume. Numai virusul, dacă se îndura, mai putea să-l omoare. Cu ochii pe strada care se întrezărea deja ca o promisiune de libertate, înaintase cu paşi siguri înspre bariera de la intrarea maşinilor. Era singurul loc pe unde putea să iasă uşor. Auzise vorbindu-se în salon că la poarta principală paza era foarte strictă şi că nu avea voie să intre nimeni. În curtea spitalului observase corturile pentru trierea pacienţilor, dar ea dădu colţul şi traversă curtea mică din spatele clădirii. De aici până la barieră nu mai erau decât câţiva metri. Bariera era lăsată, dar se putea strecura cu uşurinţă pe lângă stâlpul de siguranţă. Când se apropie de el, ca din pământ, răsări

lângă ea paznicul.

— Unde mergi? o întrebă acesta răstit, prinzând-o de braţ. Nu ştii că nu are nimeni voie să iasă? Aşa e ordinul!

— Mă duc să-mi cumpăr ceva de la chioşc! zisese ea, desprinzându-se.

— Chioşcul e închis! Din cauza pandemiei! Te rog să te întorci! Să nu-mi faci probleme! se înmuiase paznicul.

— Dar lucrez în spital! zise şi-i arătă halatul.

— Ordinul e ordin! Nu iese nimeni! Au arătat la televizor şi pe internet că asistentele şi medicii bolnavi de COVID se plimbă prin jurul spitalului, nestingheriţi! Şi s-a dat ordin să nu iasă nimeni din spital! Nu-mi risc postul pentru nimeni! Fie tata, fie directorul spitalului! Fie preşedintele ţării! E stare de urgenţă şi legea-i lege!

Mădălina nu avusese de ales şi a trebuit să se întoarcă. A lăsat halatul şi papucii la toaleta de la etaj şi s-a dus înapoi la patul ei. Va trebui să stea în spital până îi vor da ei drumul! Adică paisprezece zile. Spitalul o va trimite acasă cu ambulanţa. După ce va fi din nou acolo, îşi va relua viaţa de dinainte. Copilul o va încurca, iar ea îl va neglija, lăsându-l de cele mai multe ori în plata Domnului.

În închipuirile ei, Eli îl vedea pe copilul cel frumuşel crescând. Uitat de toţi, dar învăţând singur să-şi poarte de grijă. Să întindă mâna după o coajă de pâine. Să se lupte pentru o lingură de mâncare cu fraţii mai mici care vor veni pe lume în aceeaşi maternitate. Învăţând să mintă, să fure din buzunare şi poşete, dacă i se va oferi prilejul. Să cerşească cu acea privire care să atragă mila trecătorilor. Să fie dus în străinătate – Eli nu ştia unde, fiindcă nu fusese niciodată *afară*, dar îşi putea uşor închipui nişte străzi curate, luminoase, cu magazine elegante. Băiatul va fi trimis pe străzi ca să cerşească. Străinii se opresc uneori să-i dea bani, fiindcă e un băiat frumos, cu pielea albă, fină, cu ochii albaştri. Părul îi cade pe umeri. Câteodată şi-l prinde într-o coadă, ceea ce-i dă un aer surprinzător, vesel. Atrage atenţia şi e folosit în tot felul de afaceri dubioase cu minori. Eli nu omite nimic din tabloul complet al decăderii,

care i se conturează limpede în minte, în cele mai sumbre culori.

— O, Doamne! îşi spuse.

— Eli, dormi?! o auzi ca prin vis pe Mari şoptind. La copilul ăsta al lui Mădălina nu trec niciun nume în registru. Las locul gol…

— Lasă-l! Vedem mâine… mormăi Eli şi-nchise iar ochii. Îşi prinde părul în codiţă, ce bine-i stă! mai zise, zâmbind.

Apoi se lăsă furată de alte vise. Dacă Mădălina îl abandonează pe copil în spital?! Ah! Da, atunci Eli o să-l ia acasă şi o să-l crească ea. Nora ei, deşi avea deja treizeci de ani, numai la carieră se gândea… Şi cât i-ar plăcea lui Eli să aibă un nepot! La fel şi fiică-sa, care avea 25 de ani şi încă nu se măritase. Fetele din ziua de azi nu se mai grăbesc să facă copii. Bine că se grăbesc cele care nu au cu ce să-i crească… Se şi vede luându-l în grijă, ca asistentă maternală, pe copilul Mădălinei. Dacă ar fi bunică, nu s-ar gândi la toate astea, dar aşa, iat-o, visează să mai ţină în braţe un copilaş, să-l hrănească, să-l mângâie şi să-l îmbrace. Câte hăinuţe frumoase există acum pentru copii! Nu mai era ca pe vremea când au fost mici copiii ei! Şi căţeluşei pe care o avea acasă îi cumpăra hăinuţe de pe internet şi era tare drăgălaşă, aproape că vorbeşte când te uiţi în ochii ei, dar Suri (aşa o cheamă) e totuşi un câine. Nimic mai mult! Iar viaţa, uite-o cum a şi trecut! N-ar fi mai bine să ducă copilul ăsta la ea acasă, decât să ajungă pe străzi sau, Sfântul ştie! o jucărie sexuală în mâna unuia şi-a altuia? Cât poate fi de scump să-l crească ea şi bărbatul ei!? Câştigau binişor amândoi, el era instalator… O va ajuta şi statul cu indemnizaţia de creştere, apoi, la pensie, se va şti de un ban… Copiii ei erau pe picioarele lor! Se descurcau. Se văzu cu bebeluşul în braţe, legănându-l, şi-i făcu bine gândul ăsta, ce vis fericit, nespus de dulce! Apoi, ca în vise, îl şi văzu cum împlineşte doi, trei, şapte ani şi iată-l cum merge deja la şcoală. Dar anii zboară şi copilul termină liceul. Copiii ei

vor fi fiind departe, dar acesta, *orfanul*, va rămâne mereu lângă ea. O va sprijini la bătrâneţe. Cuprinsă de această fericire nespus de senină, Eli zâmbea în somn. Şi auzea glasul, vocea duioasă a băiatului.

— Mamă Eli! – aşa îi va spune, *mamă Eli*. Mamă Eli, ce să-ţi aduc să mănânci? Să te învelesc, să nu răceşti!

— Vreau clătite! zicea ea, răsfăţându-se. Cu dulceaţă de afine… Şi apoi o ţigară!

Şi el să facă clătite pentru mama Eli. Să i le ducă în cameră. Calde, numai bune de mâncat. Doar gândindu-se la asta, Eli era cuprinsă de o bucurie nemărginită. Îşi ţine căţeluşa în braţe şi mănâncă clătite cu dulceaţă de afine. Iar el, frumosul băiat, se uită la femeia care l-a crescut cu dragoste. Acolo, în viitor, deja bătrână, Eli îşi va spune că a făcut bine luându-l acasă pe băiatul abandonat în spital. Va fi fericită! Se va bucura că, după ce va fi murit şi bărbatul ei, are la bătrâneţe un sprijin. Şi că nu va fi nevoie să-i deranjeze pe copiii ei, care sunt departe, cu familiile lor. Dar dacă el va întreba de mama lui adevărată? îi trecu prin minte un gând ca un tăiş de bisturiu. Ce-o să facă, oare, *mama Eli*? înfiripă rapid în minte câteva variante de scenariu, a căror dezvoltare curgea firesc spre fericirea iluzorie de la sfârşit. O variantă mai elaborată, cu final fericit, era aceea în care, văzând condiţiile în care a trăit şi a murit mama lui (cel mai simplu scenariu i se păru acela în care mama lui nu mai era), băiatul se bucură că avusese şansa să evadeze din acel mediu şi să fie crescut cu dragoste. Sau mai era şi varianta (mai complicată) în care băiatul îşi dorea să experimenteze viaţa alături de mama lui biologică, încă în viaţă. Eli îl va lăsa, convinsă că îşi va da singur seama ce noroc a avut să fie crescut de o femeie cu suflet ca ea. Acest gând îi aduse potop de bucurie în suflet şi, înduioşată de propria bunătate, se închipui asemenea celor mai curate şi bune suflete de pe pământ. Va urma, în acest caz, o perioadă grea pentru ea, fiindcă se va pensiona de la spital şi va fi singură de tot, nemângâiată. Va fi murit şi instalatorul ei, iar băiatul pe

care l-a crescut cu atâta dragoste nu va mai fi lângă ea. Se va fi prăpădit de mult şi draga ei căţeluşă Suri. Dar după câteva experienţe proaste, băiatul se va întoarce la ea, fiindcă va trebui să revină la mama care l-a crescut. Căci, altfel, cum?! îşi spuse şi i se perindară prin minte câteva scene emoţionante de revedere şi presimţiri de cea mai dulce fericire.

Asta era tot?! se întrebă, deschizând ochii, şi încercă, alungând fructele iluzorii ale închipuirilor ei, să se desprindă de marginea cea subţire dintre vis şi realitate. Întrebarea o speriase şi o trezise. Cât se trezise de spaimă, cât din cauza amorţelii gâtului, Eli n-ar şti să spună, dar dădu să se ridice din pat să se dezmorţească. Mari nu mai era la masă, ci se întinsese în fotoliul confortabil din camera de gardă. Dormea. Vizorul ochelarilor de protecţie era vag aburit din cauza căldurii respiraţiei. Din salonul bebeluşilor nu se auzea nimic. Privind spre geam, îşi spuse că era încă devreme, chiar dacă i se păru că cerul, deşi acoperit de nori, se înălbea încet. Ceasul de perete arăta ora patru şi treisprezece minute. Trecu în salonul nou-născuţilor, unde era aprinsă doar lumina de veghe. În acea linişte auzi distinct picurul robinetului de la chiuvetă. Încă nu venise nimeni să-l repare! Asta o făcu să-şi amintească de bărbatul ei. Dar îl uită repede când ajunse în dreptul paturilor micuţilor. Ariadna, Maria-Elena, Tudor Marian, Eric, Antonia, Luca, Anastasia, Daria, copilul fără nume al Mădălinei şi Victor. Le ştia tuturor numele. Cu toţii dormeau liniştiţi, în afară de Victor, pe care-l găsi scâncind uşor, muţeşte. Pe micuţa frunte i se adunaseră broboane de sudoare. Din colţul gurii îi curgea puţină spumă, care se prelingea sub bărbie. Semnalele pe aparate nu arătau bine.

Afară, vântul se înteţise, mişcând înspre geamuri ramurile abia înverzite ale marilor platani din curte. Când vârfurile crengilor se aplecau mult spre ferestre, abia atingându-le, i se părea că cineva zgâria cu unghia pe sticlă, cerând voie să intre. Să o cheme, oare, pe doamna

doctor? se întrebă, înfiorându-se, fiindcă nu putea suporta zgomotul produs de unghiile care zgârie suprafeţele. Dar nu apucă să se hotărască, când îl văzu pe copilaş deschizând uşor ochii. Nu privea spre chipul mascat al asistentei, ci undeva peste umărul ei. Ca şi cum s-ar mai fi aflat cineva în încăpere. O umbră sau un duh nevăzut. În lumina slabă din salon i se păru că vede reflectându-se în pupila neclară a ochilor copilului nişte umbre vii. Eli se întoarse în direcţia privirii copilului, dar nu văzu nimic, decât tavanul pictat cu imagini din desene animate. Cu stele, planete şi comete. Un fior straniu îi străbătu corpul. Pe monitor observă că pulsul copilului începuse să scadă. Se hotărî să-i ia temperatura şi se îndreptă spre măsuţa cu instrumente din salon. Deşi auzea greu din cauza glugii combinezonului, i se păru că picurul de apă al robinetului devenise zgomotos, intens şi ritmat. Ca o pendulă grea. Cum chiuveta se găsea chiar lângă masa cu instrumente, Eli întinse mâna ca să-l închidă mai bine. Cu toată sforţarea, nu reuşi nicio schimbare. Ridică din umeri şi, după ce luă termometrul, se întoarse, foşnind la fiecare pas, la pătuţul copilului. Când se aplecă însă asupra lui, i se păru că nu mai mişcă. Copilul rămăsese cu ochii fixaţi pe tavan. Lui Eli îi veni să-şi dea jos mănuşile, viziera (ce groaznic e!), dar îşi aminti că bebeluşul a fost testat pozitiv şi se opri la timp, îşi puse degetul arătător pe obrăjorul lui. Nu obţinu nicio reacţie. Când îşi trase degetul, o adâncitură albă stărui câteva clipe în locul acela, după care dispăru. Copilul murise. Semnalele luminoase de pe monitor îi confirmară intuiţia.

— Cum e posibil? Aşa, subit? O, Doamne!

Ca din reflex, privi înspre pătuţul copilului de alături. Fiul Mădălinei se trezise şi el. De parcă ar fi simţit duhul morţii trecând. Se uita în tavan, fără s-o vadă pe asistentă. Dădea fericit din mânuţe şi zâmbea. Eli îşi spuse că visează şi că totul făcea parte din visele şi închipuirile ei. În jurul ei, dintr-odată, totul păru să încremenească, ca la comandă. Crengile copacilor se lipiră de geam, picurul

robinetului se opri, luminiţele de pe ecranele monitoarelor înlemniră. Numai ea acţionă ca şi cum ar continua să se mişte într-un tablou încremenit. Schimbă locurile celor două pătuţuri, care, fiind pe roţi, se mişcau uşor, decupla şi recuplă firele aparatelor, apoi inversă semnele cu numele şi codul de identificare de la mânuţe. După ce făcu totul corect, fără urme, reveni în camera de gardă. Se întinse pe pat şi adormi de-a binelea. Un somn adânc, fără vise. Când se trezi, era cu câteva minute înainte de şase. Lumina cenuşie a dimineţii se strecura pe geam, nehotărâtă. Atunci se trezi şi Mari. Se ridicară amândouă ca la comandă şi se puseră în mişcare ca acţionate de un mecanism precis şi foarte eficient. Până la venirea schimbului de dimineaţă, trebuia să termine tot ce aveau de făcut. Unii copii se treziseră şi dădeau din mânuţe, atât cât le permiteau firele de care erau legaţi, alţii încă dormeau. De cum se trezi, Eli îşi intră în atribuţii. Vioaie şi activă, plină de viaţă. Uitase de toate visele şi închipuirile nopţii, care se topiseră în aer, fără urmă, ca fumul unei ţigări grăbite pe care Eli o fuma afară, lângă geamul de la spălătorie.

În timp ce-o schimba pe Maria-Elena, o fetiţă care mânca mult şi care se trezea întotdeauna prima, Eli simţi o mână pe umăr. Era Mari, care îi spuse ceea ce Eli ştia deja. Copilul Mădălinei a murit.

— Da?! Vin, şopti şi îi făcu semn, arătând spre micuţa de care se ocupa.

O înfăşă bine şi-i potrivi biberonul cu lapte. Ştia că fetiţa n-ar avea răbdare, atât de dornică era să mănânce. După ce făcu totul rapid şi cu pricepere, o urmă pe Mari la pătuţul copilului Mădălinei. Se uitară amândouă lung la trupuşorul fără viaţă al copilului. Era primul copil care murea în tura lor. Nu li se mai întâmplase niciodată. Se uitară una la alta, descumpănite. Lui Eli i se păru că Mari o priveşte cumva întrebător prin vizorul plat al ochelarilor. Ce noroc cu echipamentele astea! Ridică din umeri şi îi făcu semn lui Mari să anunţe decesul, conform

protocolului. Când se uită înspre Victor, acesta zâmbea către desenele animate din tavan şi dădea din mânuţe.

— Ce-aş mai trage acum o ţigară! îşi spuse Eli, dornică să iasă afară.

Minunata lume virtuală

— Au sosit rezultatele testelor, doamna Sandu! Sunt pozitive! Şi dumneavoastră, şi bebeluşul… Vă rog să vă pregătiţi! Ambulanţa e pe drum!

În camera copilului, Daniel Marian Sandu, proaspătul tătic, urmărea, cu telefonul în mână, primele reacţii la postările cu nou-născutul pe care abia îl adusese acasă de la maternitate. În pătuţul lui, Victor Emanuel dormea netulburat, ca un înger. Daniel postase poze cu copilul în braţele mamei, în braţele lui de tată fericit, copilul în pătuţ, camera copilului. Primele au reacţionat cele două bunici: *O, băiatul mamii*!

Abia aştept să-mi ţin în braţe nepotul! *Dar cu pandemia asta, bat-o vina s-o bată*! *nu putem ieşi din casă, noi, bătrânii*! (mama Tia), *Ce mândreţe de băiat*! *Doamne, să treacă pandemia… Vă iubim*! (bunica Adela şi bunicul Radu). Mesajele nu mai conteneau: *Seamănă cu tine, Daniel*! *Când erai mic…* (mătuşa Maia de la Arad) emoticoane: zâmbete, pahare de şampanie (vărul Iulian din Sibiu), *Finul nostru cel mic şi drag*! *Să ne trăieşti*! *Să deschidă ăştia graniţele şi venim acasă*! (Cosmin şi Delia, naşii din Germania), *Mai făcut unchi, frate-le meu*! *Ura*! (Tăvi, fratele din Dubai), emoticoane (Marius, prietenul din copilărie), *Să vă trăiască*! *Să fiţi fericiţi*! *Dumnezeu să vă dea sănătate*! *în vremurile astea, sănătatea e mai bună decât toate*! (Maria & Olimpiu), tot emoticoane (Marius, din nou), Pădureanu Ion, ăsta cine o fi? se gândi Daniel, în timp ce derula mai departe, zâmbind fericit. *Victoremanuel*! *Ce nume frumos*! (Maria & Olimpiu), apoi zâmbetul îi îngheţă pe buze şi o răceală cumplită îi cuprinse inima când, printre mesajele de felicitare, se intercalară şi *link*-*în* cu titluri de pe pagini de ştiri. „Aflăm că 10 nou-născuţi de la maternitatea O. au fost confirmaţi

cu COVID-19 – Din cauza numărului mare şi a faptului că mamele erau negative, medicii au vorbit atunci despre un rezultat fals pozitiv” (LiveYouNews.ro).

Sunteţi bine, dragii mei? (*mama Tia*). *Tata a văzut la ştiri că la maternitatea unde a născut Roxana au fost depistate cazuri cu virusul nou*… *Cum e Roxana*? *Vă putem suna*? (bunica Adela). *Dani, dragul meu, sună-mă când poţi*! *Ce se întâmplă*? *Am văzut ştirile*… (mama).

„Bebeluşii şi mamele sunt rechemaţi la spital pentru a fi retestaţi. Este vorba despre un bebeluş din L. care s-a născut la începutul lunii aprilie şi care a fost externat împreună cu mama lui înainte să se afle rezultatul testului” (editor web T.R.).

Mă, fratele meu, e adevărat ce zic ăştia? *Sa descoperit virusul şi la maternitatea unde a născut Roxana*? *Roxana e bine*? *Ţiam scris şi pe wtsApp*… (Tăvi, din Dubai).

„La maternitatea din O. au mai fost infectate 13 mame, bebeluşii fiind testaţi negativ, dar rezultatele pot fi fals negative. Şi 11 cadre medicale sunt infectate. Rezultatele pentru bebeluşul din L. şi mama sa au sosit astăzi şi sunt pozitive. Ei vor ajunge, în această seară, la maternitate, unde sunt internaţi numai pacienţi cu COVID-19” (Digital TV).

Când a intrat Roxana în camera copilului, cu faţa albă de spaimă şi cu ochii în lacrimi, Daniel ştia. Bebeluşul din L. e Victor Emanuel. Înţelegându-se din priviri, se îndreptară spre pătuţul lui. Se opriră de-o parte şi de alta. Ce zi ciudată! De dimineaţă, când Daniel plecase ca s-o ia pe Roxana de la maternitate, i se păruse, ieşind din casă, că, pentru prima oară, văzduhul, înseninat, începuse să miroasă a primăvară. Părea că natura înviase şi, printr-un miracol de neînţeles, totul părea fraged, casele arătau altfel ca ieri, pomii înfloriseră în grădini, văzduhul era mai limpede, înfoiat de soare, maşinile înaintau pe stradă ca pe arcuri şi, odată cu schimbarea asta uluitoare, Daniel simţise în suflet ceva ce semăna cu acel aer nou şi

proaspăt din văzduh. Privindu-şi acum copilul, îi reveni acel sentiment în suflet.

Ce frumos e! zise şi zâmbi înviorat. Va fi bine! şopti apoi, încrezător, îmbrăţişând-o pe Roxana. De afară se auzi, mai întâi ca un vuiet îndepărtat, apoi necruţătoare, chiar în faţa casei, sirena ambulanţei. Oameni în combinezoane albe, cu glugi şi cu chipurile acoperite, năvăliră peste ei, separându-i.

„Bebeluşii care s-au născut la Maternitatea Spitalului Municipal în ultimele zile sunt infectaţi cu COVID-19, în timp ce testele mamelor lor s-au dovedit a fi negative [Video]. Declaraţiile doctorului M., preşedintele Asociaţiei Române de Microbiologic, în exclusivitate. Din primele informaţii, la Spitalul Municipal au fost recoltate probe de la 31 de mame şi tot atâţia nou-născuţi. Testele au fost lucrate pe 7 şi 8 aprilie. Rezultatele testelor arată un număr de 9 nou-născuţi pozitivi la COVID-19 – Menţionăm că testele mamelor acestor nou-născuţi sunt negative. Un număr de nouă mame împreună cu nou-născuţii lor au fost externate deja, în perioada 4-5 aprilie 2020, în unitatea sanitară fiind în continuare internată o singură mamă” (comunicatul Grupului de Comunicare Strategică).

Document oficial. Antet Ministerul Sănătăţii. „Prin prezenta se dispune de urgenţă o verificare la unitatea medicală menţionată cu privire la acest caz şi solicită Direcţiei de Sănătate Publică să demareze ancheta epidemiologică. Totodată, prin Ordin de ministru se dispune reorganizarea activităţii în cadrul maternităţilor de pe raza judeţului. Astfel, în Spitalul Municipal s-au constituit două zone: o zonă verde şi una roşie. Pacientele ce se vor adresa acestei unităţi vor fi consultate de personal medical care va purta echipament corespunzător, după care se vor izola şi vor fi testate Sars-Cov-2. În funcţie de rezultat, pacientele vor fi îndrumate către Maternitatea din O., dacă rezultatul va fi pozitiv, iar dacă acesta va fi negativ, vor fi internate la maternitatea-pilot. De asemenea, s-a dispus izolarea la domiciliu a

persoanelor externate şi retestarea acestora”.

UPDATE – „Echipa de control a DSP a stabilit măsuri de reorganizare a activităţii medicale, pe echipe formate din minimul necesar de resurse umane, atât pentru asigurarea eficientizării serviciului medical, cât şi pentru minimizarea expunerii. Ministerul Sănătăţii anunţă că va repeta testele atât pentru nou-născuţii depistaţi pozitiv (în număr de 9), cât şi pentru mame” (Digital TV).

„Cazul celor nouă nou-născuţi confirmaţi cu COVID-19 generează efecte în lanţ: Parchetul de pe lângă Judecătorie a înregistrat marţi, 9 aprilie, un dosar penal, DSP desfăşoară o investigaţie pentru a afla cum s-au infectat cei nouă bebeluşi, iar conducerea DSP a fost schimbată a treia oară, după ce s-a aflat că s-a întârziat testarea mamelor şi nou-născuţilor în favoarea prelucrării unor probe prelevate de la alte persoane” (editor web I.O.).

Din comentariile cititorilor virtuali: „Am citit foarte multe poveşti ale oamenilor care au fost trataţi cu indiferenţă când au ajuns în spital, în condiţii mizerabile… Toate aceste relatări ale oamenilor nu mi-au lăsat decât o scârbă de sistemul public de sănătate, iar acest sistem, din păcate, include şi medicii. De 30 ani, bacterii, infecţii, oameni morţi pe scările spitalelor, şpagă peste tot (inclusiv la liftier), îţi cumperi absolut tot când eşti internat, medici care vin acolo să-şi găsească clienţi pentru cabinetele particulare ş.a.m.d”. Răspunde Robin Hood (marţi, 18: 48): „Ştie cineva cât se dă mai nou pentru o cezariană?” Răspunde Zbârlitu (marţi, 19: 03): „Managerii sunt problema! Nu sunt specialişti în igienă sau sănătate publică, ci politruci şi manageri improvizaţi, se c… pe ei” Răspunde Robolopistul (marţi, 19: 23): „500 euro/cezariană”.

„La Maternitate sunt internate cinci mame şi 15 bebeluşi. Dintre bebeluşi, trei sunt diagnosticaţi cu COVID-19, iar starea lor evoluează favorabil, conform doctorilor. Este vorba despre mame de la Maternitatea Municipală şi bebeluşi care au venit pe lume la aceeaşi maternitate”

(LiveYouNews.ro).

Eşti bine, Roxi? (Daniel pe WhatsApp către Roxana, 17: 51). *Da, sunt bine*! *Testele au ieşit negative*. *Victor e stabil*. *Eputernic*! *Aşa mi-a zis sora medicală*. *Te iubesc*!

UPDATE – „La această oră, cei nouă nou-născuţi infectaţi cu coronavirus sunt stabili, mamele acestora diagnosticate negative vor trebui retestate. Încă nu se ştie cum: vor fi chemate la spital, sau va trimite DSP personal care să le testeze la domiciliu”.

Comunicat al Parchetului de pe lângă Judecătorie. Dosarul penal 7154/P/2020 are ca obiect *„fapta de zădărnicire a combaterii bolilor, privind posibile nerespectări ale măsurilor de prevenire şi combatere a bolilor şi implicit a reglementărilor în materie, ce ar fi putut facilita infectarea cu SARS COV2 a unor nou-născuţi şi a altor persoane – cadre medicale, lehuze şi o gravidă1*

Conferinţa de presă a primarului. *Ce poţi să spui despre cei care au permis deschiderea spitalului în condiţiile în care erau deja cadre medicale şi paciente confirmate cu coronavirus*. *Criminali*! *Asta sunt*! Fragment din SMS-ul primit de primar pe telefonul personal de la prietenul lui, şeful Parchetului: *Dragul meu, abţine-te de la astfel de comentarii, ce dracu’*! *Ţi-am spus să nu te mai iei de ăla*! *Te poate da în judecată*! *Şi… o încurci rău de tot*!

„Medicul primar neonatolog de la Secţia de Neonatologie oferă pentru ascultătorii noştri câteva explicaţii: «Bebeluşii s-au născut la termen şi au avut la naştere scor între 9 şi 10, deci sunt în general copii sănătoşi, fără probleme. Copiii infectaţi, mai ales la

2-3 zile de viaţă, nu fac boala, chiar dacă sunt infectaţi, însă ei pot transmite virusul»” (emisiunea Ziua de Azi: Radio EuropaMea On-line).

„Managerul Spitalului Municipal, de care aparţine Maternitatea, a declarat presei că încercarea de a interzice internările şi externările până se clarifică situaţia s-a lovit de presiunile fostei conduceri DSP care ameninţa cu dosar penal” (editor web M.L). „Şeful Secţiei de

Neonatologie spune că duminică seara au fost trimise la maternitatea-pilot desemnată ca unitate de tratare COVID-19 mame care au fost depistate pozitiv, fără copiii lor, care nu erau infectaţi” (Digital TV). Declaraţii video.

„Bebeluşii au fost infectaţi de un cadru medical care a intrat în contact cu un membru al familiei întors recent din Italia. Deşi cunoştea situaţia, cadrul medical nu a mărturisit posibila contaminare (Ştiri de ultima oră). Asistenta ceruse zile libere, dar nu i-a dat voie conducerea spitalului, din lipsă de personal. Primul bebeluş care a murit de noul virus avea şi o afecţiune cardiacă asociată” (Fake News).

Informare transmisă de Grupul de Comunicare Strategică: „Pe teritoriul României au fost confirmate 4.417 de cazuri de persoane infectate cu virusul COVID-19. 460 au fost declarate vindecate şi externate. La ATI, în acest moment, sunt internaţi 274 de pacienţi. Pe teritoriul României, în carantină instituţionalizată sunt 25.379 de persoane. Alte 91.369 de persoane sunt în izolare la domiciliu şi se află sub monitorizare medicală. Până la această dată, la nivel naţional, au fost prelucrate 43.578 de teste”.

În total, 11 paciente s-au infectat cu COVID-19 de la personalul medical al maternităţii. Şase dintre acestea s-au vindecat şi au fost confirmate „negative” la retestare. Suntem foarte fericiţi că starea lor de sănătate a fost în permanenţă una bună, au urmat tratamentul specific noului tip de infecţie cu Coronavirus, au fost urmărite, monitorizate şi controlate, iar astăzi primele 6 mămici merg acasă. Ţin să asigur mămicile că bebeluşii, născuţi prematur, sunt pe mâini foarte bune la colegii mei de la Neonatologie, spune managerul maternităţii.

A sosit rezultatul testelor, iubitule! *Sunt negative*! *Doctoriţa zice că ne lasă acasă mâine. Ce fericită sunt*! (WhatsApp, fragment din mesajul Roxanei către soţul ei, Daniel). Daniel pe FB. *Azi 23-44: Tuturor, mapamondului, stelelor*! *Mulţumim lui Dumnezeu, Roxana şi Victor sunt*

bine! *Rezultatele sunt negative*! *Mulţumesc tuturor celor care au fost alături de mine, de Roxana şi de Victor în aceste zile de coşmar*! *Să vă dea Domnul tuturor sănătate*/Marius, prietenul din copilărie: emoticoane cu feţe râzând.

„După zile întregi de coşmar, astăzi, la Maternitate, a ieşit, în sfârşit, soarele. Un număr de şase mămici, din totalul celor infectate cu coronavirus, au fost externate în aplauzele personalului medical care a păstrat tot timpul distanţa obligatorie. Roxana şi-a strâns în braţe, din nou, bebeluşul. Declaraţii printre lacrimi de bucurie. «Plâng de fericire, a doua oară de când s-a născut. Prima oară când l-am născut! Şi acum, când am renăscut, amândoi!…»”.

O, Daniel! *Prin ce-ai trecut, băiatul mamii*! *Am renăscut şi eu*! (*mama Tia*), *Plâng şi eu*…! *Să treacă pandemia*… (bunica Adela). Mesajele nu mai contenesc: *E un învingător, Victor, ce nume potrivit*! (mătuşa Maia de la Arad), *Să fiţi fericiţi*! *Dai de băut, omule*! (vărul Iulian de la Sibiu), *Finul nostru cel voinic*! *Un viitor mare te aşteaptă, băiatule*! *Cum deschid ăştia graniţele, cum venim la botez*! *Ce dar de Paşte, minunat*! (Cosmin şi Delia, naşii din Germania), *Să trăieşti, fratele meu*! *Sa terminat coşmarul*! *Sunt fericit*! (Tăvi, fratele din Dubai), emoticoane cu iepuraşi de Paşte şi un filmuleţ video (Marius, prietenul din copilărie), *Dumnezeu să vă dea sănătate*! *Şi fiul vostru Victor să fie binecuvântat*! (Maria & Olimpiu), tot emoticoane (Marius, din nou) …

„O mamă fericită. Declaraţii printre lacrimi de bucurie. Plâng de fericire, a doua oară de când s-a născut. Prima oară am plâns când l-am născut! Şi acum, a doua oară, când am renăscut, amândoi!…” (LiveYouNews.ro). 103 comentarii, *îmi place* 268…

Vezi şi alte ştiri. *Gazzetta dello Sport* anunţă cel mai scump transfer al sezonului pentru tânărul fotbalist român, în valoare de 5 milioane de euro… Horoscopul zilei. Cei născuţi în zodia…

Cuprins

Fiction Ltd

au apărut:

Dan Lungu, *Pârul contează enorm*

Eugen Uricaru, *Grădina Paradisului*

Nicolae Breban, *Act gratuit*

Radu Pavel Gheo, *Un drum cu Ceapă*

Nora luga, *Hipodrom*

Simona Sora, *Complezenţă*

Florina Ills, *Pandemia veselă şi tristă* în pregătire:

Mihai Zamfir, *în aşteptare* www.*polirom.ro*

Redactor: Adrian Botez

Coperta: Carmen Parii Tehnoredactor: Vasilica Zevoi

Bun de tipar: iulie 2020. Apărut: 2020

Editura Polirom, B-dul Carol I nr. 4 · P.O. BOX 266 700506, Iaşi, Tel. & Fax: (0232) 21.41.00; (0232) 21.41.11;

(0232) 21.74.40 (difuzare); E-mail: officepolirom.ro Bucureşti, Splaiul Unirii nr. 6, bl. B3A, sc. 1, et. 1, sector 4, 040031, O.P. 53

Tel.: (021) 313.89.78; E-mail: office. bucurestipolirom.ro

Tiparul executat la S.C. Tipo-Lidana S.R.L., Calea Unirii, nr. 35, Suceava Tel. 0230/517.518; Fax: 0330/401.062

E-mail: officetipolidana.ro; www.tipolidana.ro

Contravaloarea timbrului literar se depune în contul Uniunii Scriitorilor din România

Nr. RO44RNCB5101000001710001 BCR UNIREA